

สุดคือ 1) ผู้เรียนไม่มีความพร้อม และเวลาสำหรับการเรียนการสอนมีน้อยเกินไป 2) จำนวนผู้เรียนในชั้นมากเกินไปและภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป 3) ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน ขาดสื่อและอุปกรณ์การสอน และสภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม ซึ่งปัญหาเหล่านี้โดยเฉพาะปัญหาในลำดับต้นๆ สะท้อนภาระกิจของสถาบันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากสถาบันเป็นหน่วยงานที่มีภาระกิจหลากหลาย มีหลักสูตรทั้งภาคปกติ ภาคพิเศษ ทั้งภาคเช้าภาคบ่ายที่จะต้องบริการ ทำให้สถาบันมีนักศึกษาจำนวนมาก ผู้สอนเองก็มีภาระงานมากตามไปด้วย นอกจากนี้ผู้เรียนส่วนหนึ่งที่เข้าศึกษาในสถาบันจะเป็นผู้พลัดหวังจากการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยปิดของรัฐบาล ทำให้ศักยภาพของผู้เรียนไม่พร้อมเท่าที่ควร

ปัญหาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เรียงลำดับความสำคัญดังนี้ 1) จำนวนผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป และผู้เรียนไม่มีความพร้อม 2) ภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม และขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอนและ 3) เวลาสำหรับการเรียนการสอนมีน้อยเกินไป และขาดการสนับสนุนจากสถาบัน ปัญหาของสถาบันแห่งนี้โดยเฉพาะปัญหาด้านๆ คล้ายคลึงกับสถาบันแห่งแรกและคงด้วยเหตุผลที่คล้ายๆ กันด้วย

ปัญหาของมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 เริ่มด้วย 1) ผู้เรียนไม่มีความพร้อม 2) สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม จำนวนผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป เวลาสำหรับการเรียนการสอนมีน้อยเกินไป และขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอน 3) ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน และภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป 4) ขาดความรู้ใหม่ๆ ด้านการสอน ปัญหาของสถาบันแห่งนี้เกิดจากหลายสาเหตุ ปัญหาในลำดับต้นๆ เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียนโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา สถาบันเพิ่มจำนวนรับนักศึกษาเข้าเพื่อขยายโอกาสการศึกษาให้มากขึ้น ทำให้นักศึกษาจำนวนหนึ่งซึ่งมีศักยภาพไม่เพียงพอได้มีโอกาสเข้าศึกษา แต่ก็ก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนด้วย นอกจากนี้เป็นที่ยอมรับกันว่า ถึงแม้ว่าสถาบันแห่งนี้จะเป็นสถาบันระดับต้นๆของภาคใต้ที่นักศึกษาจะเลือกศึกษา แต่เมื่อเทียบกับสถาบันเก่าแก่ที่มีชื่อเสียงในส่วนกลางแล้ว ส่วนหนึ่งของนักศึกษาที่เลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันแห่งนี้ จะเลือกในอันดับรองๆ หลังจาก que เลือกสถาบันอุดมศึกษาขนาดใหญ่ในส่วนกลางแล้ว ทำให้อาจมีความพร้อมในการเรียนน้อย จะเห็นได้จากผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาของสถาบันได้คะแนนในลำดับที่ค่อนข้างต่ำ ปัญหาเรื่องจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไปก็เกิดขึ้นจากนโยบายการขยายจำนวนรับนักศึกษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับนโยบายการเพิ่มจำนวนผู้สอน ซึ่งเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นในระยะหลัง และไม่ได้รับการแก้ไขมากนัก นอกจากนี้เมื่อเร็วๆ นี้ภาควิชาที่รับผิดชอบการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ปรับเปลี่ยนสถานะไปเป็นส่วนหนึ่งของคณะใหม่ที่มีขนาดค่อนข้างเล็ก ทำให้ภาระงานของผู้สอนมีมากขึ้นด้วย เนื่องจากส่วนหนึ่งต้องไปทำงานบริหารระดับคณะ จำนวนนักศึกษาที่มีมากเกินไปที่จำนวนผู้สอนจะรองรับได้ ทำให้ต้องมี

การจัดชั้นเรียนขนาดใหญ่ขึ้น โดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาพื้นฐาน ทำให้เกิดปัญหาสภาพห้องเรียนมีนักศึกษาในชั้นมากเกินไป ซึ่งนำไปสู่ปัญหาสภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม เพราะห้องเรียนที่มีอยู่ส่วนใหญ่เดิมเป็นห้องเรียนขนาดเล็กจัดเตรียมสำหรับชั้นเรียนกลุ่มย่อยเล็กๆ แต่ต้องมารองรับนักศึกษาจำนวนมากขึ้นมีนักศึกษาตั้งแต่ 30 ขึ้นไป จนทำให้เกิดการแออัด อันส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอน

ปัญหาที่มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 เรียงลำดับจากปัญหาระดับมากไปจนถึงน้อยดังนี้ 1) ขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอน 2) ผู้เรียนไม่มีความพร้อม 3) จำนวนผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป 4) ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน 5) ขาดความรู้ใหม่เกี่ยวกับวิธีการสอนและข้อจำกัดด้านความรู้ของผู้สอน 6) สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม 7) ภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป เวลาสำหรับการเรียนการสอนมีน้อยเกินไป และ 8) ขีดจำกัดด้านความรู้ของผู้สอน เหตุผลสำหรับปัญหาส่วนใหญ่ของสถาบันแห่งนี้ คล้ายๆ กับสถาบันที่เพิ่งกล่าวถึงเพราะหน่วยงานทั้งสองอยู่ภายใต้นโยบายของผู้บริหารชุดเดียวกัน

มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 มีปัญหาเรียงตามความรุนแรงของปัญหาดังนี้ 1) ผู้เรียนไม่มีความพร้อม 2) ขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอน ขาดความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับวิธีการสอน และภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป 3) จำนวนผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป ขาดการสนับสนุนจากสถาบันและขีดจำกัดด้านความรู้ภาษาของผู้สอน และสภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม 4) เวลาสำหรับการเรียนการสอนน้อยเกินไป นำสังเกตว่าปัญหาเรื่องผู้เรียนไม่มีความพร้อมและจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป ก็ยังเป็นปัญหาลำดับต้นๆ สำหรับสถาบันแห่งนี้ ทั้งนี้เพราะสถาบันเป็นหน่วยงานที่อยู่ภายใต้การบริหารชุดเดียวกันกับสองสถาบันที่เพิ่งกล่าวมา เพียงแต่ปัญหาอันดับแรกสุดของมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 เป็นปัญหาเรื่องภาระงานของผู้สอนมีมากเกินไป เพราะหน่วยงานแห่งนี้มีผู้สอนที่เป็นคนไทยไม่มากนักเมื่อเทียบกับสถาบันอื่นๆ ผู้สอนส่วนใหญ่เป็นผู้สอนชาวต่างประเทศและผู้สอนอัตราจ้างซึ่งไม่สามารถทำงานอื่นนอกจากภาระงานสอนได้ สำหรับผู้สอนชาวไทยนอกจากภาระงานสอนแล้วยังต้องทำหน้าที่บริหารและงานอื่นๆ ด้วย ทำให้ภาระงานโดยรวมมีมากเกินไป อันส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอน

ปัญหาของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาอันดับ 1) ผู้เรียนไม่มีความพร้อม จำนวนผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป และภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป 2) เวลาสำหรับการเรียนการสอนมีน้อยเกินไป และขาดสื่อ/อุปกรณ์การเรียนการสอน 3) ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม ขาดความรู้ใหม่ๆ ด้านการสอนและปัญหาขีดจำกัดความรู้ของผู้สอน

มหาวิทยาลัยเอกชนซึ่งเป็นสถาบันเอกชนแห่งเดียวในกลุ่มตัวอย่างสถาบันของการวิจัยครั้งนี้ มีปัญหาและอุปสรรคบางส่วนที่คล้ายและต่างจากปัญหาของสถาบันอื่นๆ ซึ่งเป็นสถาบันสังกัดรัฐหรือในกำกับของรัฐ โดยปัญหาของสถาบันเรียงตามลำดับสำคัญมีดังนี้ 1) ผู้เรียนไม่มีความพร้อม จำนวนผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป และภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป 2) ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน และเวลาสำหรับการเรียนการสอนมีน้อยเกินไป 3) ขาดจำกัด ความรู้ด้านภาษาของผู้สอน การขาดความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับวิธีการสอน จากลำดับปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า สถาบันก็มีปัญหาด้านความไม่พร้อมของผู้เรียนซึ่งน่าจะเป็นปัญหาที่รุนแรงกว่าปัญหาที่สถาบัน กลุ่มตัวอย่างอื่นๆ ประสบอยู่ เพราะสถาบันนี้เป็นสถาบันเอกชนที่ไม่จำกัดด้านจำนวนนักศึกษาที่รับเข้าศึกษา เกือบทั้งหมดของผู้เรียนน่าจะเป็นผู้ที่พลาดหวังจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัยปีคของรัฐบาลหรือจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่จัดโดยรัฐ ซึ่งการรับนักศึกษาจำนวนมากเช่นนี้ทำให้เกิดปัญหาผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป และภาระงานรวมของผู้สอนมีมากเกินไป ส่วนปัญหาด้านการขาดความสนับสนุนจากสถาบันที่กลุ่มตัวอย่างระบุน่าจะเป็นปัญหาในแง่การมีอัตราผู้สอนจำกัด ทำให้จำนวนผู้สอนไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน ทำให้ผู้สอนมีภาระงานมากเกินไป นอกจากนี้ปัญหาด้านการขาดการสนับสนุนจากสถาบัน น่าจะเป็นปัญหาในแง่ผู้สอนไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนให้ศึกษาต่อเพื่อเพิ่มศักยภาพมากกว่าปัญหาการขาดการสนับสนุนด้านงบประมาณด้านอุปกรณ์/สื่อการเรียนการสอนและปัญหาสภาพห้องเรียน อันเห็นได้จากการที่ไม่มีกลุ่มตัวอย่างรายใดเลยที่ระบุว่าสถาบันมีปัญหาด้านสื่อ/อุปกรณ์/และสภาพห้องเรียน เนื่องจากสถาบันเป็นหน่วยงานเอกชน การทุ่มเทงบประมาณด้านสื่อและอุปกรณ์และห้องเรียน น่าจะเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อจูงใจให้นักศึกษาสมัครเข้าเรียน และน่าจะทำได้ง่าย สะดวกกว่าสถาบันของรัฐซึ่งมีกฎระเบียบเป็นกรอบบังคับอยู่ นอกจากนี้การที่สถาบันเป็นสถาบันใหม่ที่สุดในสถาบันกลุ่มตัวอย่าง น่าจะทำให้การติดตั้งเทคโนโลยีใหม่ๆ ในการสอนเป็นไปได้สูง ปัญหาที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งของสถาบันแห่งนี้คือ ปัญหาเรื่องขีดจำกัดด้านความรู้ด้านภาษาของผู้สอน การขาดความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับวิธีการสอนซึ่งกลุ่มตัวอย่างสถาบันนี้มีปัญหา

มากกว่าทุกสถาบัน อาจเป็นเพราะวุฒิการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างจากสถาบันแห่งนี้จะน้อยกว่าสถาบันอื่นๆ มหาวิทยาลัยเอกชนเป็นสถาบันเดียวที่ไม่มีกลุ่มตัวอย่างจบการศึกษาระดับปริญญาเอกเลย โดยกลุ่มตัวอย่าง 3 รายที่สังกัดมหาวิทยาลัยเอกชนจบการศึกษาระดับปริญญาโททั้งสิ้น ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจในศักยภาพของการสอนและวิธีการสอนน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างจากสถาบันอื่น

8. ทศนคติต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

8.1 ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

เมื่อสอบถามกลุ่มตัวอย่าง 43 คนถึงความสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศว่านักศึกษาไทยควรเรียนภาษาต่างประเทศใดในสี่อันดับแรก การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ multi-responses พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา 38 ใน 43 ราย (88.37%) คิดว่านักศึกษาไทยควรจะเรียนภาษาอังกฤษเป็นอันดับหนึ่ง กลุ่มตัวอย่างผู้สอน 35 ราย (81.40%) คิดว่านักศึกษาไทยควรเรียนภาษาจีนเป็นอันดับสอง เกือบครึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา 20 ราย (46.51%) คิดว่าภาษาญี่ปุ่นมีความสำคัญอันดับสามสำหรับนักศึกษาไทย และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 6 ราย (13.95%) ที่เห็นว่านักศึกษาไทยควรเรียนภาษาฝรั่งเศส ที่น่าสังเกตคือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาที่ให้ความสำคัญต่อการเรียนภาษาจีนมีเกือบเท่ากับผู้ที่ให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษ

8.2 ทักษะ/เนื้อหาที่ควรเน้นในการสอนภาษาต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่าง 41 ราย (ยกเว้นผู้สอนภาษาสเปนและภาษาอิตาลี) เห็นว่าการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ควรสอนเน้นทักษะการอ่านมากที่สุด รองลงมาคือ พูด ฟัง เขียน ศัพท์ ไวยากรณ์ การแปลและล่ามโดยลำดับ การที่กลุ่มตัวอย่างเห็นความสำคัญของทักษะการอ่านเป็นเรื่องปกติสำหรับนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเป็นภาษาต่างประเทศไม่ใช่ภาษาที่สอง ความจำเป็นคือต้องอ่านตำราที่เขียนเป็นภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นความจำเป็นเพื่อศึกษาค้นคว้าวิชาการใหม่ๆ เพิ่มเติม ส่วนทักษะการพูดและฟังก็มีความจำเป็นรองลงมา เพราะความต้องการในการสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นในยุคการสื่อสารไร้พรมแดน และการเรียนภาษาต่างประเทศก็ควรจะเรียนเพื่อการพูดจาติดต่อกับเจ้าของภาษาหรือผู้ใช้ภาษาโดยตรงเป็นสำคัญด้วย

สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาโท กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าทักษะที่ควรเน้นมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุดดังนี้ คือ ทักษะการอ่าน เขียน ฟังและพูด คำศัพท์ ไวยากรณ์ การแปลและล่ามตามลำดับ นอกจากความสำคัญของการอ่านการพูดและฟังด้วยเหตุผลที่คล้ายคลึงกับความจำเป็นของ

นักศึกษาปริญญาตรีแล้ว ผู้สอนยังคิดว่าทักษะการเขียนก็มีความสำคัญไม่น้อย เพราะนักศึกษา ระดับปริญญาโทบางกลุ่มต้องเขียนรายงานหรืองานวิจัยเป็นภาษาต่างประเทศด้วย

หากวิเคราะห์แยกตามสถาบันจะพบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกสถาบันยกเว้นมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 ยังให้ความสำคัญต่อทักษะการอ่านเป็นอันดับหนึ่ง โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างจาก มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 และมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ทุกรายให้ความสำคัญสูงสุดต่อ ทักษะการอ่าน ขณะที่กลุ่มตัวอย่างจากสถาบันอื่นๆ ให้ความสำคัญกับทักษะการพูดเท่าเทียมกับ ทักษะการอ่าน น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 มีความแตกต่างจาก ทุกสถาบัน โดยให้ความสำคัญต่อทักษะการพูดและฟังเป็นอันดับแรก ขณะที่ทักษะการอ่านจะ ลดความสำคัญไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจังหวัดที่ตั้งของมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 เป็นเมือง ท่องเที่ยวระดับนานาชาติที่มีชาวต่างประเทศจำนวนมาก ความจำเป็นในการสื่อสารด้วยการ พูดและฟังจึงมีความสำคัญกว่าที่อื่นๆ น่าสังเกตว่า สถาบันส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญต่อการ สอนเน้นล่านเลข ขณะที่กลุ่มตัวอย่างจากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มหาวิทยาลัยในกำกับ ของรัฐ และมหาวิทยาลัยเอกชน เห็นความสำคัญบ้าง แต่ก็ยังเป็นกลุ่มตัวอย่างน้อยจำนวนมาก

ดูรายละเอียดการให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเรียนทักษะภาษาต่างประเทศในตารางที่

4.43

ตารางที่ 4.43 ทักษะที่ควรเน้นในสี่อันดับต้นในความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนแยกตามสถาบัน

สถาบัน	ลำดับและทักษะ/เนื้อหาที่ควรเน้น							
	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	ไวยากรณ์	ศัพท์	ล่าน	แปล
สถาบันราชภัฏ	1	1	1	2	2	3	-	3
สถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล	1	1	1	2	2	2	4	3
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1	2	2	1	3	-	4	-	-
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2	3	1	1	2	-	4	-	-
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3	2	1	4	-	-	3	-	-
มหาวิทยาลัยใน กำกับของรัฐ	3	3	1	2	1	-	-	-
มหาวิทยาลัยเอก ชน	1	1	1	2	2	1	3	3

ความสำคัญของทักษะการอ่านสำหรับนักศึกษาปริญญาโทที่ได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญลำดับที่ 1 โดยกลุ่มตัวอย่างจากทุกสถาบัน ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 และมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ซึ่งให้ความสำคัญทักษะการเขียนกว่าการอ่าน ทักษะการเขียนดูเหมือนจะสำคัญอยู่ในลำดับสองสำหรับกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ น่าสังเกตว่า ความสำคัญของทักษะล่ามได้รับการยอมรับมากขึ้นในระดับปริญญาโท มีกลุ่มตัวอย่างจาก มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 เพียงสถาบันเดียวที่ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการสอนเน้นล่ามเลย ขณะที่กลุ่มตัวอย่างจากสถาบันอื่นๆ เริ่มให้ความสนใจถึงแม้จะเป็นลำดับที่สำคัญน้อยกว่าทักษะอื่นๆ

หากมองทักษะที่ควรเน้นสอนแยกตามภาษาในระดับปริญญาตรี ดังตารางที่ 4.44 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเกือบทุกภาษาให้ความสำคัญต่อทักษะการฟัง (ยกเว้นภาษาอาหรับและเขมร) ส่วนทักษะการพูดก็ได้รับความสำคัญไม่น้อย ส่วนทักษะการอ่านและเขียนยังมีผู้เห็นความสำคัญแตกต่างกัน แต่ก็ยังเป็นทักษะที่สำคัญลำดับ 1 และ 2 ของบางภาษา

ดูรายละเอียดความเห็นของกลุ่มตัวอย่างในแง่ทักษะที่ควรเน้นในตารางที่ 4.44

ตารางที่ 4.44 ทักษะ/เนื้อหาที่ควรเน้นในระดับปริญญาตรีแยกตามภาษา

ภาษา	ลำดับและทักษะและเนื้อหาที่ควรเน้นลำดับต้นๆ							
	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	ไวยากรณ์	ศัพท์	ล่าม	แปล
อังกฤษ	2	2	1	3	3	1	5	4
ฝรั่งเศส	1	1	1	1	1	1	3	2
เยอรมัน	1	1	2	1	2	2	2	2
สเปน	1	1	2	2	-	1	2	1
อิตาเลียน	-	1	-	2	1	1	-	-
จีน	1	1	1	1	1	1	2	1
ญี่ปุ่น	1	1	1	1	1	1	2	2
เกาหลี	1	1	2	2	1	1	3	2
มลายู	1	1	1	1	3	2	-	3
อาหรับ	2	1	2	2	3	3	3	3
เขมร	2	2	1	1	2	1	-	3

8.3 การใช้กิจกรรมเสริมทักษะเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้

ในการอภิปรายผลวิเคราะห์เกี่ยวกับการใช้กิจกรรมเสริมทักษะเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้จะเน้นกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่าใช้ในระดับมากและมากที่สุดเท่านั้น ส่วนที่ใช้บ้างและน้อยที่สุดไม่ได้นำเสนอในที่นี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่าง 43 ราย ใช้กิจกรรมเสริมต่างๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยกิจกรรมที่ถูกระบุว่าใช้มากถึงมากที่สุดมีลำดับการใช้จากมากที่สุดถึงน้อยที่สุดดังนี้ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน เล่นเกมทางภาษา การเล่าเรื่อง การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต การเขียนบันทึกประจำวัน การร้องเพลง และที่ใช้น้อยที่สุดคือ การเล่นเกม

การวิเคราะห์การใช้กิจกรรมเสริมทักษะในการเรียนการสอนแยกตามภาษาในระดับการใช้มากและมากที่สุด พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษใช้กิจกรรมเสริมหลากหลายชนิดที่สุด และใช้ในระดั้มากและมากที่สุดทุกกิจกรรม ขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยอรมันและเขมรไม่ใช้กิจกรรมเสริมทักษะอะไรเลยในระดั้มากและมากที่สุด แต่ใช้กิจกรรมบางกิจกรรมในระดับน้อยและน้อยที่สุด

กิจกรรมเสริมทักษะเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนที่กลุ่มผู้สอนภาษาอังกฤษใช้มากที่สุดคือ กิจกรรมเล่าเรื่อง รองลงมา คือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม การพูดหน้าชั้นเรียน เล่นเกมภาษา การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต การเขียนบันทึก เล่นละคร และการร้องเพลง ตามลำดับ

ส่วนผู้สอนภาษาจีนใช้กิจกรรมหลากหลายรองมาแต่ไม่ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ตส่งเสริมการเรียนเลย โดยใช้การเล่าเรื่องมากที่สุด รองลงมาคือ การพูดหน้าชั้นเรียน การเขียนบันทึก และการร้องเพลงและการเล่นเกมสเป็นอันดับสุดท้าย

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฝรั่งเศสมีการใช้กิจกรรมหลากหลายในระดับมากและมากที่สุด รองลงมาจากผู้สอนภาษาอังกฤษและจีน โดยใช้การเล่าเรื่องมากที่สุด รองลงมาคือ การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การเล่นเกมส การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม การเล่นเกมส และร้องเพลง

ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอื่นๆ ใช้กิจกรรมเสริมทักษะเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนในระดับมากและมากที่สุดไม่ก็ประเภท คุรายละเอียดในตารางที่ 4.45

ตารางที่ 4.45 การใช้กิจกรรมเสริมทักษะส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาในระดับมากและมากที่สุด (ระดับปริญญาตรี)

ภาษา	กิจกรรมเสริมทักษะที่ใช้ในระดับมาก/มากที่สุด				กิจกรรมที่ไม่ใช่เลย
	อันดับ 1	อันดับ 2	อันดับ 3	อันดับ 4	
อังกฤษ	เล่าเรื่อง	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	พูดหน้าชั้น/ในที่ชุมชน	เล่นเกมส์	
ฝรั่งเศส	เล่าเรื่อง	พูดหน้าชั้น/ในที่ชุมชน	เล่นเกมส์	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	
เยอรมัน	--	--	--	--	พูดในชั้นเรียน/ในที่ชุมชน
สเปน	พูดหน้าชั้น/ในที่ชุมชน	เล่นเกมส์ เล่นละคร แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	--	--	เขียนบันทึกประจำวัน
อิตาลี	พูดหน้าชั้นเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	--	--	--	เขียนบันทึกประจำวัน
จีน	เล่าเรื่อง	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	เขียนบันทึก	--
ญี่ปุ่น	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	โปรแกรมคอมพิวเตอร์/ อินเตอร์เน็ต	เล่นเกม พูดหน้าชั้น/ในที่ชุมชน	--	--
เกาหลี	เล่าเรื่อง	ร้องเพลง พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม เขียนบันทึก	--	--	--
มลายู	เล่าเรื่อง แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	--	--	--
อาหรับ	เล่าเรื่อง	พูดหน้าชั้น/ในที่ชุมชน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มย่อย	--	--	ร้องเพลง เล่นละคร
เขมร	--	--	--	--	เล่าเรื่อง เขียนบันทึกประจำวัน

8.4 กิจกรรมเสริมทักษะที่ได้ผลในการส่งเสริมการเรียนรู้

ในการสอบถามกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับประสิทธิผลของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้การสอน ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ราย ไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลของกิจกรรมเสริมทักษะ จึงมาจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง 42 ราย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการ multi-responses และ จะอภิปรายผลวิเคราะห์เน้นเฉพาะกิจกรรมเสริมทักษะที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่าใช้ได้ผลในระดับมากและมากที่สุดเท่านั้น ส่วนที่ใช้น้อยและน้อยที่สุดไม่ได้นำมาเสนอในที่นี้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กิจกรรมเสริมทักษะที่

ถูกระบุว่าใช้มากและมากที่สุดมีลำดับประสิทธิผลผลการใช้จากมากที่สุดถึงน้อยที่สุดดังนี้คือ การพูดหน้าชั้นเรียน/ ในที่ชุมชน การเล่นเกมสัทภาษา การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม การเล่าเรื่อง การร้องเพลง การเล่นเกม การเขียนบันทึกประจำวัน และลำดับสุดท้ายคือ การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต

ดูรายละเอียดประสิทธิผลของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะในการส่งเสริมการเรียนรู้แยกตามภาษาในตารางที่ 4.46 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 4.46 ประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะในการส่งเสริมการเรียนรู้ลำดับแรก

ภาษา	ประสิทธิผลของกิจกรรมเสริมทักษะ				
	ลำดับที่ 1	ลำดับที่ 2	ลำดับที่ 3	ลำดับที่ 4	ไม่ได้ผลเลย/ ไม่ได้ใช้
อังกฤษ	การเล่นเกมทางภาษา	พูดหน้าชั้น/ในที่ชุมชน	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	การเล่าเรื่อง	--
ฝรั่งเศส	ร้องเพลง	การพูดหน้าชั้นเรียน/ ในที่ชุมชน	การเล่นเกมทางภาษา การเล่าเรื่อง	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	การเขียนบันทึก, โปรแกรมคอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ต
เยอรมัน	การเล่นเกมทางภาษา เล่นละคร การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ต	--	--	--	การร้องเพลง การเขียนบันทึกประจำวัน การเล่าเรื่อง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม
สเปน	การเล่นเกมสัทภาษา การเล่นเกม การพูดหน้าชั้นเรียน/ ในที่ชุมชน โปรแกรมคอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ต	--	--	--	ร้องเพลง เล่าเรื่อง แสดงความคิดเห็นในกลุ่ม เขียนบันทึกประจำวัน
อิตาลี	ร้องเพลง การเล่นเกม การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	--	--	--	เล่นเกม เล่าเรื่อง เขียนบันทึก โปรแกรมคอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ต
จีน	ร้องเพลง การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	การเล่าเรื่อง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม การเขียนบันทึกประจำวัน	การเล่นเกม การเล่นเกม โปรแกรมคอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ต	--	--

ตารางที่ 4.46 ประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะในการส่งเสริมการเรียนรู้ระดับแรก (ต่อ)

ภาษา	ประสิทธิภาพของกิจกรรมเสริมทักษะ				
	ลำดับที่ 1	ลำดับที่ 2	ลำดับที่ 3	ลำดับที่ 4	ไม่ได้ผลเลย/ ไม่ได้ใช้
ญี่ปุ่น	การเล่นเกมน การพูดหน้าชั้น เรียน/ในที่ชุมชน แลกเปลี่ยนความคิด เห็นในกลุ่ม	ร้องเพลง เล่นละคร เล่าเรื่อง	--	--	การเขียนบันทึกฯ โปรแกรม คอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ต
เกาหลี	การพูดหน้าชั้น เรียน/ในที่ชุมชน เขียนบันทึกฯ	ร้องเพลง เล่นละคร การเล่าเรื่อง	--	--	การแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นใน กลุ่ม การเล่นเกม ส, โปรแกรม คอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ต
มลายู	การเล่าเรื่อง	พูดหน้าชั้นเรียน/ใน ที่ชุมชน แลกเปลี่ยนความคิด เห็นในกลุ่ม	--	--	ร้องเพลง เล่นเกม เล่นละคร โปรแกรม คอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ต
อาหรับ	การเล่นเกมน การเล่าเรื่อง พูดหน้าชั้นเรียน/ ในที่ชุมชน	การแลกเปลี่ยนความ คิดเห็นในกลุ่ม	--	--	การร้องเพลง เล่นละคร การเขียนบันทึกฯ
เขมร	การแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นในกลุ่ม	การร้องเพลง	--	--	การเล่นเกมน เล่นละคร เล่า เรื่อง พูดหน้าชั้น เรียน/ในที่ชุมชน เขียนบันทึกฯ โปรแกรม คอมพิวเตอร์/ อินเทอร์เน็ต

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษเห็นว่าการเล่นเกมสทางภาษาจะได้ผลที่สุดในการส่งเสริมการเรียนรู้การสอน รองลงมาตามลำดับประสิทธิภาพคือ การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม การเล่าเรื่อง การเล่นเกมและการร้องเพลง และลำดับสุดท้ายคือ การเขียนบันทึกประจำวันและการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต

เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษใช้กิจกรรมเสริมทักษะทุกประเภท และคิดว่าทุกกิจกรรมเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้การสอน สำหรับกลุ่มตัวอย่าง ผู้สอนภาษาฝรั่งเศส กิจกรรมเสริมทักษะที่ได้ผลที่สุดคือ การร้องเพลง รองลงมาคือ การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่

ชุมชน การเล่นเกมส์และการเล่าเรื่อง และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม ส่วนกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างไม่แสดงความคิดเห็น ซึ่งอาจเป็นเพราะไม่ได้ผลหรือไม่เคยใช้กิจกรรมดังกล่าวคือการเขียนบันทึกประจำวัน และการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต

ขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนมีความหลากหลายในการใช้กิจกรรมเสริมทักษะไม่น้อยกว่ากลุ่มผู้สอนภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส กิจกรรมเสริมทักษะที่ได้ผลสำหรับการสอนภาษาอื่นๆเหมือนจะไม่หลากหลายนัก โดยเฉพาะภาษาเขมร

8.5 เหตุผลในการเลือกสอนภาษาต่างประเทศ

ในการสอบถามถึงเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกสอนภาษาต่างประเทศซึ่งผู้ตอบสามารถระบุได้มากกว่าหนึ่งเหตุผลพบว่า เหตุผลสำคัญที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (33 จาก 43 ราย หรือ 76.74%) เลือกที่จะสอนภาษาต่างประเทศคือ มีใจรักด้านภาษาและมีใจรักด้านการสอน เหตุผลสำคัญในลำดับรองลงมาคือ สำเร็จการศึกษาด้านภาษาที่สอน (30 จาก 43 ราย หรือ 69.77%) และมีความเชี่ยวชาญด้านภาษาที่สอนเป็นเหตุผลอันดับสุดท้าย (22 จาก 43 ราย หรือ 51.16%)

ตารางที่ 4.47 เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกสอนภาษาต่างประเทศแยกตามสถาบัน

เหตุผล	สถาบัน ราชภัฏ (N=3)	สถาบัน เทคโนโลยี ราชมงคล (N=3)	มหาวิทยาลัยของรัฐ			มหาวิทยาลัยใน กำกับของรัฐ (N=3)	มหาวิทยาลัย เอกชน (N=3)	รวม (N=43)
			วิทยา เขต1 (N=5)	วิทยา เขต2 (N=17)	วิทยา เขต3 (N=8)			
1. มีความเชี่ยวชาญด้านภาษา	1	1	4	6	5	3	2	22 51.16%
2. มีใจรักด้านภาษา	3	2	4	11	6	4	3	33 76.74%
3. สำเร็จการศึกษาด้านภาษาที่สอน	3	2	4	10	6	3	2	30 69.77%
4. มีใจรักการสอน	3	2	3	11	8	4	2	33 76.74%

หากพิจารณาถี่กลงในรายละเอียดในแต่ละภาษาดังนำเสนอในตารางที่ 4.48 จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งสอนภาษาด้วยเหตุผลที่มีความสำคัญเท่าๆกัน เช่นผู้สอนภาษาเยอรมัน สเปน อิตาลี แต่มีบางส่วนที่มาสอนภาษาด้วยเหตุผลที่มีความสำคัญลดหลั่นกันไป โดยส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น อาหรับ เลือกสอนภาษาเพราะมีใจรักด้านภาษาและรักการสอน นำสังเกตว่าเหตุผลในการที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนและเกาหลีมา

สอนภาษาเป็นเพราะรักด้านการสอนเป็นสำคัญ ขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนมลาญทั้ง 2 คนระบุว่า สอนภาษามลาญเพราะสำเร็จการศึกษามาทางด้านภาษานี้ ยิ่งไปกว่านั้น 1 ใน 2 รายที่สอนภาษามลาญ นี้ยังระบุเพิ่มเติมจากเหตุผลอื่นๆ ที่มาเป็นผู้สอนภาษามลาญเพราะมีอัตราว่างในภาษาดังกล่าว และ 1 ใน 2 ของผู้สอนภาษาเขมระบุเพิ่มเติมว่าต้องสอนเพราะผู้สอนรายอื่นไม่ว่าง

ตารางที่ 4.48 เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างสอนภาษาต่างประเทศแยกตามภาษา

เหตุผล	ภาษา											รวม N=43
	อังกฤษ N=21	ฝรั่งเศส N=4	เยอรมัน N=1	สเปน N=1	อิตาลี N=1	จีน N=4	ญี่ปุ่น N=3	เกาหลี N=2	อาหรับ N=2	มลาญ N=2	เขม N=2	
มีความ เชี่ยวชาญ ด้านภาษา	14	2	-	1	1	-	1	-	1	1	1	22 51.16%
มีใจรักด้าน ภาษา	20	3	1	-	1	1	2	1	2	1	1	33 76.74%
สำเร็จการ ศึกษาด้าน ภาษาที่ สอน	17	4	1	1	-	2	1	1	1	2	-	30 69.76%
มีใจรักการ สอน	16	3	1	1	1	4	2	2	1	1	1	33 76.74%

8.6 ความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาต่างประเทศ

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่าง 43 ราย พบว่าส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในภาระกิจที่ตนเองทำอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด โดยเกือบร้อยละ 90% ของกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในการสอนภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด โดยกลุ่มตัวอย่างเกือบครึ่ง (19 ใน 43 ราย หรือ 44.19%) มีความพึงพอใจมากที่สุด 20 ราย (46.51%) ของกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมาก มีเพียงประมาณ 4 รายจาก 43 ราย (9.30%) ที่มีความพึงพอใจในอาชีพของตนเองในระดับน้อยและน้อยมาก

กลุ่มตัวอย่างทุกคนจากสถาบันราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 วิทยาเขต 3 และ มหาวิทยาลัยเอกชน มีความพึงพอใจในอาชีพของตนในระดับที่มาก และมากที่สุด ขณะที่กลุ่มตัวอย่าง 3 ใน 17 ราย (17.65%) จากมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 มีความพึงพอใจในอาชีพการสอนภาษาของตนในระดับที่น้อยและน้อยที่สุด กลุ่มตัวอย่าง 1 ใน 4 ราย (25%) จากมหาวิทยาลัยในกำกับฯ มีความพอใจในงานสอนในระดับน้อย

ตารางที่ 4.49 จำนวนกลุ่มตัวอย่างกับระดับความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาต่างประเทศ แยกตามสถาบัน

ระดับความพึงพอใจ	สถาบันราชภัฏ N=3	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล N=3	มหาวิทยาลัยของรัฐ			มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ N=4	มหาวิทยาลัยเอกชน N=3	รวม N=43
			วิทยาเขต1 N=5	วิทยาเขต2 N=17	วิทยาเขต3 N=8			
มากที่สุด	1	2	3	4	5	2	2	19 44.19%
มาก	2	1	2	10	3	1	1	20 46.51%
น้อย				2		1		3 6.98%
น้อยที่สุด				1				1 2.33%

จากตาราง จะเห็นได้ว่าในบรรดากลุ่มตัวอย่างที่มีความพึงพอใจในการสอนระดับมากที่สุด มีกลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 อยู่ปริมาณน้อยที่สุดคือเพียง 4 ใน 17 รายของกลุ่มตัวอย่าง (23.53%) รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างจากสถาบันราชภัฏ ซึ่งมีเพียง 1 ใน 3 ของกลุ่มตัวอย่าง (33.33%) ที่มีความพึงพอใจมากที่สุด สถาบันที่มีกลุ่มตัวอย่างพึงพอใจกับการเป็นผู้สอนภาษาจำนวนมากที่สุดคือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และมหาวิทยาลัยเอกชน (2 ใน 3 ราย หรือ 66.67%) ส่วนมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 เป็นแห่งเดียวที่มีกลุ่มตัวอย่างที่พึงพอใจระดับน้อยที่สุดกับการเป็นผู้สอนภาษาคือ (1 ใน 17 ราย หรือ 5.88%)

หากวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้สอนแยกตามภาษาต่างประเทศที่สอน ดังตารางที่ 4.50 ข้างล่าง เราจะพบว่ากลุ่มผู้สอนภาษาสเปน และอิตาลีซึ่งเป็นผู้สอนรายเดียวกันมีความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนมากที่สุด รองลงมาคือผู้สอนภาษาฝรั่งเศส ซึ่ง 3 ใน 4 ราย (75%) มีความพึงพอใจสูงสุด และ 1 รายมีความพึงพอใจในระดับมาก ส่วนผู้สอนภาษาอังกฤษเกินครึ่งหนึ่ง (11 จาก 21 ราย หรือ 52.38%) มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด และ 9 ราย (42.86%) มีความพึงพอใจในระดับมาก ส่วนภาษาที่ผู้สอนมีความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาน้อยที่สุดคือ ผู้สอนภาษาอาหรับซึ่ง 1 ใน 2 ของกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด รองลงมาคือผู้สอนภาษาจีน (1 ใน 4 ราย หรือ 25%) และผู้สอนภาษาอังกฤษ (1 ใน 21 ราย)

ตารางที่ 4.50 ความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาแยกตามภาษา

ระดับความ พึงพอใจ	ภาษา											รวม
	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาลี	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	อาหรับ	มลายู	เขมร	
มากที่สุด	11	3	-	1	1	2	-	-	1	-	-	19 (44.19%)
มาก	9	1	1	-	-	1	3	2	-	2	1	20 (46.51%)
น้อย	1	-	-	-	-	1	-	-	-	-	1	3 (6.98%)
น้อยที่สุด	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1 (2.33%)
รวม	21	4	1	1	1	4	3	2	2	2	2	

หากดูลงไปจากรายละเอียดของวัยวุฒิและคุณวุฒิของผู้สอนกับความพึงพอใจในการสอนภาษา จะพบว่ากลุ่มผู้สอนที่มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดเป็นผู้จบการศึกษาระดับปริญญาโท เป็นส่วน

ตารางที่ 4.51 จำนวนกลุ่มตัวอย่างกับความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาแยกตามวุฒิการศึกษา วัยวุฒิ และเพศ

ระดับ ความพึง พอใจ	ระดับการศึกษา			อายุ					เพศ	
	ปริญญาตรี N=7	ปริญญาโท N=26	ปริญญาเอก N=10	25-30 ปี N=4	31-35 ปี N=11	36-40 ปี N=5	41-45 ปี N=4	46 ปีขึ้นไป N=19	หญิง N=33	ชาย N=10
มากที่สุด	3 42.86%	13 50%	3 30%	1 25%	4 36.36%	2 20%	3 75%	9 43.37%	17 51.52%	2 20%
มาก	3 42.86%	12 46.15%	5 50%	3 75%	5 45.45%	3 30%	1 25%	8 42.11%	13 39.39%	7 70%
น้อย	1 14.29%	1 3.85%	1 10%	-	1 9.09%	-	-	2 10.53%	3 9.09%	-
น้อยที่สุด	-	-	1 10%	-	1 9.09%	-	-	-	-	1 10%

เหตุผลต่าง ๆ ที่กลุ่มตัวอย่างระบุเพื่ออธิบายระดับความพึงพอใจในการสอนภาษามีหลากหลายทั้งเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้สอนโดยตรง และเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยตรง การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเหตุผลที่มีความถี่ในลำดับต้น ๆ ที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่าเป็นเหตุผลที่ทำให้ตนพึงพอใจในการสอนในระดับมากและมากที่สุดมีอยู่สองข้อ ข้อหนึ่งเป็นเหตุผลที่เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้สอน นั่นคือการสอนภาษาต่างประเทศเป็นงานที่ตนเองมีความเชี่ยวชาญและถนัด ส่วนอีก หนึ่งเหตุผล เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยกลุ่มผู้สอนระบุว่าการทำงานที่ตนเองสอนภาษาเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้มีความรู้และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปได้ เป็นความภูมิใจที่ได้มีโอกาสถ่ายทอดความรู้ รายละเอียดของเหตุผลถูกนำเสนอในตารางที่ 4.52

ตารางที่ 4.52 เหตุผลของความพึงพอใจและความไม่พึงพอใจในการสอนภาษา

เหตุผลที่ทำให้พึงพอใจ	ความถี่	เหตุผลที่ทำให้ขาดความพึงพอใจ	ความถี่
สามารถทำประโยชน์/ได้ถ่ายทอดความรู้	10	จำนวนนักศึกษามีมากเกินไป	1
มีความเชี่ยวชาญ/ความถนัด	9	นักศึกษาไม่สนใจบททวน	1
มีความชอบ/รักการสอน/สนุก	5	เป็นภาษาที่ยาก	1
ทำให้มีโอกาสค้นคว้าเพิ่มเติม	5	เป็นภาษาที่ใช้ในวงจำกัด	1
เป็นภาษาที่น่าสนใจ/มีความสำคัญ	4	อยากสอนวิชาอื่นมาก	1
เป็นอาชีพอิสระ	1		
ได้แลกเปลี่ยนข้อมูล/วัฒนธรรมกับเจ้าของภาษา	1		

ข้อมูลจากผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในโครงการวิจัยนี้มีทั้งหมด 141 คน ประกอบด้วยผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทจำนวน 4 คน และผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างๆระดับปริญญาตรีจำนวน 137 คน รายงานนี้จะนำเสนอภาพรวมของผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างๆระดับปริญญาตรีในลำดับแรก และผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทในลำดับถัดไป

1. ข้อมูลจากผู้เรียนภาษาต่างประเทศระดับปริญญาตรี

1.1 ข้อมูลทั่วไป

1.1.1 สถานภาพผู้เรียน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศระดับปริญญาตรีในงานวิจัยนี้มีจำนวน 137 คน จัดเป็นเพศชาย 42 คน (30.66%) เพศหญิง 95 คน (69.34%) อายุระหว่าง 18-28 ปี และมีอายุเฉลี่ย 20.35 ปี กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้สามารถจำแนกตามชั้นปี สถานะการเรียนภาษาต่างประเทศ และคณะที่กำลังศึกษาดังแสดงในตารางที่ 4.53 และ 4.54

ตารางที่ 4.53 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำแนกตามชั้นปีและสถานะการเรียนภาษาต่างประเทศ

ชั้นปี	สถานะการเรียนภาษาต่างประเทศ			รวม
	วิชาเอก/โท	วิชาเลือก	วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ)	
1	-	4 (6.25%)	40 (95.24%)	44 (32.12%)
2	9 (29.03%)	11 (17.19%)	2 (4.76%)	22 (16.06%)
3	8 (25.81%)	21 (32.81%)	-	29 (21.17%)
4	12 (38.71%)	28 (43.75%)	-	40 (29.20%)
5	2 (6.45%)	-	-	2 (1.46%)
รวม	31 (100%)	64 (100%)	42 (100%)	137 (100%)

ตารางที่ 4.54 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำแนกตามสถานะการเรียนภาษาต่างประเทศ และคณะที่กำลังศึกษา

คณะที่กำลังศึกษา	สถานะการเรียนภาษาต่างประเทศ			รวม
	วิชาเอก/โท	วิชาเลือก	วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ)	
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์/ศิลปศาสตร์	24 (77.42%)	19 (29.69%)	6 (14.28%)	49 (35.77%)
ศึกษาศาสตร์/ครุศาสตร์	5 (16.13%)	1 (1.56%)	2 (4.76%)	8 (5.84%)
อุตสาหกรรมบริการ	2 (6.45%)	15 (23.44%)	1 (2.38%)	18 (13.14%)
วิทยาการจัดการ/การจัดการ/บริหารธุรกิจ	-	13 (20.32%)	5 (11.9%)	18 (13.14%)
วิทยาการสื่อสาร/สารสนเทศศาสตร์	-	2 (3.12%)	2 (4.76%)	4 (2.92%)
วิทยาลัยอิสลามศึกษา	-	4 (6.25%)	1 (2.38%)	5 (3.65%)
นิติศาสตร์	-	-	2 (4.76%)	2 (1.46%)
คหกรรมศาสตร์	-	-	1 (2.38%)	1 (.73%)
ศิลปกรรมศาสตร์	-	-	1 (2.38%)	1 (.73%)
สถาปัตยกรรมศาสตร์	-	-	1 (2.38%)	1 (.73%)
วิศวกรรมศาสตร์	-	-	4 (9.52%)	4 (2.92%)
วิทยาศาสตร์/วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	-	7 (10.94%)	4 (9.52%)	11 (8.03%)
เทคโนโลยีอุตสาหกรรม	-	-	1 (2.38%)	1 (.73%)
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	-	-	1 (2.38%)	1 (.73%)
ทรัพยากรธรรมชาติและเกษตรศาสตร์บางพระ	-	-	2 (4.76%)	2 (1.46%)
เทคโนโลยีการเกษตร/อุตสาหกรรมเกษตร	-	2 (3.13%)	2 (4.76%)	4 (2.92%)
เภสัชศาสตร์/พยาบาลศาสตร์/ ทันตแพทยศาสตร์/แพทยศาสตร์/ สหเวชศาสตร์และสาธารณสุขศาสตร์	-	1 (1.56%)	6 (14.28%)	7 (5.11%)
รวม	31 (100%)	64 (100%)	42 (100%)	137 (100%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (119 คน หรือ 86.86%) มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ บิดามารดาประกอบอาชีพหลากหลาย อาชีพบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากสองลำดับแรก คือ อาชีพเกษตรกรและอาชีพรับราชการ โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 38 คน (28.79%) และ 37 คน (28.03%) มีบิดาประกอบอาชีพเกษตรกรและรับราชการตามลำดับ ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 36 คน (27.07%) และ 31 คน (23.31%) มีมารดาประกอบอาชีพเกษตรกรและรับราชการตามลำดับ บิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (85 คน หรือ 62.05%) มีรายได้ต่อเดือนโดยรวมอยู่ในช่วงต่ำกว่า 10,000 บาท-20,000 บาท โดยบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 43 คน (31.39%) มีรายได้รวมต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 42 คน (30.66%) มีบิดามารดาซึ่งมีรายได้รวม 10,001-20,000 บาทต่อเดือน

ประมาณกึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน (70 คน หรือ 51.09%) เข้าศึกษาระดับปริญญาตรีด้วยระบบสอบคัดเลือกโดยสถาบัน (สอบตรง) 46 คน (33.58%) เข้าศึกษาด้วยระบบสอบคัดเลือกโดยทบวงมหาวิทยาลัย (สอบรวม) และที่เหลืออีก 21 คน (15.33%) เข้าศึกษาด้วยระบบสอบคัดเลือกโดยคณะ (โครงการพิเศษ) ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยสะสมในหลักสูตรที่กำลังศึกษาอยู่ระหว่าง 1.41-3.81 และค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยสะสม คือ 2.86

1.1.2 ประสิทธิภาพการเรียนรู้และการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน

1.1.2.1 ภาษาต่างประเทศที่เคยเรียนและกำลังเรียน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศระดับปริญญาตรีทุกคนเคยเรียนภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเคยเรียนมีจำนวน 1-6 ภาษา หรือเฉลี่ยคนละ 2.13 ภาษา และผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบ multi-responses พบว่าภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเคยเรียนมีทั้งสิ้น 13 ภาษาเรียงตามลำดับสัดส่วนจำนวนผู้เคยเรียนแต่ละภาษา ดังแสดงในตารางที่ 4.55

ตารางที่ 4.55 สัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนภาษาต่างประเทศ

ลำดับ	ภาษาต่างประเทศ ที่เคยเรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ที่เคยเรียนภาษาต่างประเทศ
1	ภาษาอังกฤษ	137 (100%)
2	ภาษาฝรั่งเศส	38 (27.74%)
3	ภาษาจีน	25 (18.25%)
4	ภาษาญี่ปุ่น	20 (14.60%)
	ภาษามลายู	20 (14.60%)
5	ภาษาอาหรับ	19 (13.87%)
6	ภาษาเยอรมัน	13 (9.49%)
7	ภาษาเกาหลี	12 (8.76%)
8	ภาษาสเปน	3 (2.19%)
9	ภาษาเขมร	2 (1.46%)
10	ภาษาอิตาลี	1 (0.73%)
	ภาษาเวียดนาม	1 (0.73%)
	ภาษาพม่า	1 (0.73%)

N = 137 (กลุ่มตัวอย่างตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)

ข้อมูลข้างต้นชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่หลากหลาย และประสิทธิภาพดังกล่าวอยู่ในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน ภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างทุกคนเคยเรียน คือ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญที่สุดในประเทศไทย ดังจะเห็น

ได้จากการจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรทุกระดับการศึกษา ภาษาคำต่างประเทศที่มีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนรองลงมาคือ ภาษาฝรั่งเศส จีน ญี่ปุ่น มลายู อาหรับ เยอรมัน และเกาหลีตามลำดับ ส่วนภาษาที่เหลืออันได้แก่ ภาษาสเปน เขมร อิตาลี เวียดนาม และพม่ามีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนน้อยมาก อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนภาษาเวียดนามและพม่า (ภาษาละ 1 ราย) ทั้งๆที่ภาษาคำต่างประเทศสองภาษานี้มิได้มีการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาในภาคใต้ ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองรายอาจได้เรียนภาษาดังกล่าวนอกระบบ หรือจากประสบการณ์การได้สัมผัสภาษาโดยตรง

สำหรับภาษาคำต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างกำลังเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคน (136 คน หรือ 99.27%) กำลังเรียนภาษาคำต่างประเทศ ในภาพรวม ภาษาคำต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างกำลังเรียนมีจำนวน 1-6 ภาษา หรือเฉลี่ยคนละ 1.63 ภาษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบ multi-responses พบว่าภาษาคำต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างกำลังเรียนมีทั้งสิ้น 11 ภาษาเรียงตามลำดับสัดส่วนจำนวนผู้กำลังเรียนแต่ละภาษา ดังแสดงในตารางที่ 4.56

ตารางที่ 4.56 สัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนภาษาคำต่างประเทศ

ลำดับ	ภาษาคำต่างประเทศที่กำลังเรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนภาษาคำต่างประเทศ
1	อังกฤษ	104 (76.47%)
2	ฝรั่งเศส	23 (16.91%)
3	ญี่ปุ่น	22 (16.18%)
4	จีน	18 (13.24%)
5	เยอรมัน	15 (11.03%)
6	เกาหลี	12 (8.82%)
7	มลายู	10 (7.35%)
8	อาหรับ	9 (6.62%)
9	สเปน	3 (2.21%)
	อิตาลี	3 (2.21%)
10	เขมร	2 (1.47%)

N = 136 (กลุ่มตัวอย่างตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)

ข้อมูลในตารางที่ 4.56 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษมีมากที่สุด ภาษาคำต่างประเทศอื่นๆที่กลุ่มตัวอย่างกำลังเรียนในสัดส่วนรองลงมา คือ ภาษาฝรั่งเศส ญี่ปุ่น จีน เยอรมัน เกาหลี มลายู และอาหรับตามลำดับ ส่วนภาษาที่เหลือ คือ ภาษาสเปน อิตาลี และเขมร มีจำนวนผู้กำลังเรียนเพียงเล็กน้อย ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะมีสถาบันการ

ศึกษาในภาคใต้ที่จัดการเรียนการสอนภาษาเหล่านี้จำนวนน้อยมาก กล่าวคือ มีสถาบันการศึกษาเพียงสถาบันเดียวที่จัดการเรียนการสอนภาษาสเปนและอิตาลี สำหรับภาษาเขมรนั้น มีสถาบันการศึกษาเพียงสองสถาบันที่จัดการเรียนการสอนภาษานี้

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในบรรดาภาษาต่างประเทศทั้งหมด ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศภาษาเดียวที่มีการจัดการเรียนการสอนในสถานะวิชาพื้นฐานตามข้อบังคับของหลักสูตร ในทุกระดับการศึกษา นอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอนในสถานะวิชาเอก/โทและวิชาเลือก ดังนั้น การวิเคราะห์สัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษโดยตัดทอนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานจำนวน 42 คน (ดังแสดงในตารางที่ 4.53) ออกจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งหมด 104 คนที่ตอบว่ากำลังเรียนภาษาอังกฤษ (ดังแสดงในตารางที่ 4.56) คงเหลือกลุ่มตัวอย่างจำนวน 62 คนที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะในสถานะวิชาเอก/โทหรือวิชาเลือก จึงจะสะท้อนภาพสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษได้ชัดเจนกว่า ผลการวิเคราะห์ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษ (62 คน) มีมากกว่าสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนภาษาฝรั่งเศส (23 คน) ซึ่งมีสถานะเป็นภาษาต่างประเทศที่มีการสอนในสถานะวิชาเอก/โท และวิชาเลือกเช่นเดียวกันเกือบสามเท่า

ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างทั้งในอดีต (เคยเรียน) และปัจจุบัน (กำลังเรียน) ย่อมสะท้อนศักยภาพ ความพร้อม ความหลากหลาย และอัตราการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างสถาบันการศึกษาในงานวิจัยนี้ และที่สำคัญ ข้อมูลดังกล่าวยังสามารถสะท้อนความต้องการหรือความนิยมในการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาคใต้ตลอดจนแนวโน้มความต้องการหรือความนิยมดังกล่าวได้ในระดับหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบและประมวลข้อมูลสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนและกำลังเรียนภาษาต่างประเทศต่างๆ ดังนำเสนอในตารางที่ 4.55 และ 4.56 ข้างต้น พบข้อสังเกตที่น่าสนใจ ดังนี้

1. ภาษาต่างประเทศที่มีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การเรียน (เคยเรียนและกำลังเรียน) สูงสุด คือ ภาษาอังกฤษ รองลงมา คือ ภาษาฝรั่งเศส เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งสองภาษานี้เป็นภาษาตะวันตก นอกจากนี้ สัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษยังมีมากกว่าสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาฝรั่งเศสประมาณ 3-4 เท่า ข้อมูลนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นความต้องการหรือความนิยมในการเรียนภาษาอังกฤษที่โดดเด่นกว่าภาษาต่างประเทศใดๆ

2. ภาษาตะวันออกที่มีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การเรียน (เคยเรียนและกำลังเรียน) มากกว่าภาษาตะวันออกอื่นๆ คือ ภาษาจีนและญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า ภาษาจีนมีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนมากกว่าภาษาญี่ปุ่น ในขณะที่ภาษาญี่ปุ่นมีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนมากกว่าภาษาจีน การที่ภาษาจีนมีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนมากกว่าภาษาญี่ปุ่นนั้น อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างเคยเรียนในโรงเรียนจีนซึ่งมีไม่น้อยในภาคใต้ และภาษาญี่ปุ่นอาจจะมีการเรียนการสอนในโรงเรียนน้อยกว่าภาษาจีน
3. ภาษามลายูและอาหรับมีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนมากกว่าสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนอย่างเห็นได้ชัด ข้อสังเกตนี้สะท้อนให้เห็นการขาดความต่อเนื่องในการเรียน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนภาษามลายูและอาหรับจำนวนครึ่งหนึ่งไม่ได้กำลังเรียนสองภาษา นี้ ข้อมูลนี้อาจสะท้อนให้เห็นว่า การที่ภาษามลายูและอาหรับมีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนมากกว่าสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียน น่าจะเกี่ยวข้องกับระบบการศึกษาในภาคใต้ กล่าวคือ อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างได้เรียนภาษามลายูและอาหรับตั้งแต่เด็กในโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามที่มีอยู่ทั่วไปในภาคใต้ อย่างไรก็ตาม เมื่อเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวบางส่วนก็ไม่เลือกเรียนภาษามลายูและอาหรับต่อไป
4. ภาษาเกาหลีมีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนและกำลังเรียน ไม่สูงนักแต่ใกล้เคียงกัน สัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกันนี้ อาจสะท้อนความต่อเนื่องในการเรียน ตลอดจนความต้องการหรือความนิยมในการเรียนภาษาเกาหลีที่คงที่ของกลุ่มตัวอย่าง

จากข้อสังเกตข้างต้น อาจสรุปแนวโน้มได้ว่า ภาษาตะวันตกที่กลุ่มตัวอย่างต้องการหรือนิยมเรียนมากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ ถัดมาตามลำดับ คือ ภาษาฝรั่งเศสและเยอรมัน สำหรับภาษาตะวันออก แนวโน้มที่เห็นได้ชัดเจน คือ กลุ่มตัวอย่างต้องการหรือนิยมเรียนภาษาญี่ปุ่นและจีนในลำดับที่ใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม ภาษาญี่ปุ่นดูเหมือนจะมีแนวโน้มความต้องการหรือความนิยมในการเรียนสูงกว่าภาษาจีนเล็กน้อย ที่น่าสนใจ คือ กลุ่มตัวอย่างต้องการหรือนิยมเรียนภาษาญี่ปุ่นและจีนในสัดส่วนที่มากกว่าภาษาเยอรมัน ภาษาตะวันออกที่กลุ่มตัวอย่างต้องการหรือนิยมเรียนรองลงมาจากภาษาญี่ปุ่นและจีน คือ ภาษาเกาหลี สำหรับภาษาเขมร เวียดนาม และพม่า อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการหรือความนิยมในการเรียนทั้งสี่ภาษานี้เพียงเล็กน้อย ส่วนภาษา

มลายูและอาหรับนั้น แนวโน้มความต้องการในการเรียนสองภาษาคงกล่าวของกลุ่มตัวอย่างลดลงอย่างเห็นได้ชัด

1.1.2.2 ภาษาต่างประเทศที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (110 คนจาก 137 คน คิดเป็น 80.29%) ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เหล่านี้ใช้ภาษาต่างประเทศจำนวน 1-4 ภาษา หรือเฉลี่ยคนละ 1.11 ภาษา และผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบ multi-responses พบว่าภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ใช้มีทั้งสิ้น 10 ภาษาเรียงตามลำดับสัดส่วนจำนวนผู้ใช้แต่ละภาษา ดังแสดงในตารางที่ 4.57

ตารางที่ 4.57 สัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน

ลำดับ	ภาษาต่างประเทศที่ใช้ในชีวิตประจำวัน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน
1	อังกฤษ	66 (60%)
2	ญี่ปุ่น	13 (11.82%)
3	มลายู	9 (8.18%)
4	จีน	8 (7.27%)
	ฝรั่งเศส	8 (7.27%)
5	เกาหลี	7 (6.36%)
6	เยอรมัน	5 (4.55%)
7	สเปน	3 (2.73%)
8	อิตาลี	1 (0.91%)
	อาหรับ	1 (0.91%)

N = 110 (กลุ่มตัวอย่างตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)

จากข้อมูลข้างต้นและจากการวิเคราะห์ข้อมูลในรายละเอียด จะพบข้อสังเกตดังนี้

1. ภาษาต่างประเทศที่มีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุดคือ ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษมีบริบทในการใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าภาษาต่างประเทศอื่นๆ ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในชีวิตประจำวันมากตามลำดับ คือ ฟัง อ่าน เขียน และพูด จะเห็นได้ว่าทักษะภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากในสองลำดับแรกเป็นทักษะเพื่อการรับสาร ในขณะที่ทักษะในสองลำดับหลังเป็นทักษะเพื่อการส่งสาร
2. ภาษาต่างประเทศอื่นๆ ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนใช้บ้างแต่อยู่ในสัดส่วนที่น้อยกว่าภาษาอังกฤษมาก ส่วนใหญ่เป็นภาษาตะวันออก และในจำนวนนี้ ภาษาที่กลุ่มตัว

อย่างไร้ในสัดส่วนที่มากกว่าภาษาอื่นๆตามลำดับ คือ ภาษาญี่ปุ่น มลายู จีน ฝรั่งเศส และเกาหลี

3. ภาษาต่างประเทศที่ไม่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนใช้ในชีวิตประจำวันเลย คือ ภาษาเขมร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเพิ่มเติม เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างกับการใช้ภาษาต่างประเทศ พบข้อมูลที่น่าสนใจดังนำเสนอในตารางที่ 4.58

ตารางที่ 4.58 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ		จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้/ใช้ภาษาต่างประเทศ		
ภาษาต่างประเทศ	ประสบการณ์การเรียนรู้	ไม่ใช้	ใช้	รวม
ภาษาอังกฤษ (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	51 (37.23%)	53 (38.69%)	104 (75.91%)
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	20 (14.60%)	13 (9.49%)	33 (24.09%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	-	-	-
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	-	-	-
	รวม	71 (51.83%)	66 (48.18%)	137 (100%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	14 (10.22%)	7 (5.11%)	21 (15.33%)
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	16 (11.68%)	1 (0.73%)	17 (12.41%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	2 (1.46%)	-	2 (1.46%)
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	97 (70.80%)	-	97 (70.80%)
	รวม	129 (94.16%)	8 (5.84%)	137 (100%)
ภาษาเยอรมัน (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	7 (5.11%)	4 (2.92%)	11 (8.03%)
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	2 (1.46%)	-	2 (1.46%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	3 (2.19%)	1 (0.73%)	4 (2.92%)
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	120 (87.59%)	-	120 (87.59%)
	รวม	132 (96.35%)	5 (3.65%)	137 (100%)
ภาษาสเปน (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	-	2 (1.46%)	2 (1.46%)
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	1 (0.73%)	-	1 (0.73%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	1 (0.73%)	-	1 (0.73%)
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	132 (96.35%)	1 (0.73%)	133 (97.08%)
	รวม	134 (97.81%)	3 (2.19%)	137 (100%)

ตารางที่ 4.58 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ต่อ)

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ		จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้/ใช้ภาษาต่างประเทศ		
ภาษาต่างประเทศ	ประสบการณ์การเรียนรู้	ไม่ใช้	ใช้	รวม
ภาษาอิตาลี (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	-	-	-
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	1 (0.73%)	-	1 (0.73%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	2 (1.46%)	1 (0.73%)	3 (2.19%)
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	133 (97.08%)	-	133 (97.08%)
	รวม	136 (99.27%)	1 (0.73%)	137 (100%)
ภาษาจีน (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	7 (5.11%)	4 (2.92%)	11 (8.03%)
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	12 (8.76%)	2 (1.46%)	14 (10.22%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	6 (4.38%)	1 (0.73%)	7 (5.11%)
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	104 (75.91%)	1 (0.73%)	105 (76.64%)
	รวม	129 (94.16%)	8 (5.84%)	137 (100%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	5 (3.65%)	10 (7.30%)	15 (10.95%)
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	4 (2.92%)	1 (0.73%)	5 (3.65%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	5 (3.64%)	2 (1.46%)	7 (5.11%)
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	110 (80.29%)	-	110 (80.29%)
	รวม	124 (90.50%)	13 (9.49%)	137 (100%)
ภาษาเกาหลี (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	3 (2.19%)	4 (2.92%)	7 (5.11%)
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	5 (3.65%)	-	5 (3.65%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	3 (2.19%)	2 (1.46%)	5 (3.65%)
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	119 (86.86%)	1 (0.73%)	120 (87.59%)
	รวม	130 (94.89%)	7 (5.11%)	137 (100%)
ภาษามลายู (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	2 (1.46%)	6 (4.38%)	8 (5.84%)
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	9 (6.57%)	3 (2.19%)	12 (8.76%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	2 (1.46%)	-	2 (1.46%)
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	115 (83.94%)	-	115 (83.94%)
	รวม	128 (93.43%)	9 (6.57%)	137 (100%)

ตารางที่ 4.58 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันจำนวนตามประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศ (ต่อ)

ประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศ		จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้/ใช้ภาษาต่างประเทศ		
ภาษาต่างประเทศ	ประสบการณ์การเรียน	ไม่ใช้	ใช้	รวม
ภาษาอาหรับ (N = 137)	เคยเรียน-กำลังเรียน	8 (5.84%)	1 (0.73%)	9 (6.57%)
	เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	10 (7.30%)	-	10 (7.30%)
	ไม่เคยเรียน-กำลังเรียน	-	-	-
	ไม่เคยเรียน-ไม่ได้กำลังเรียน	118 (86.13%)	-	118 (86.13%)
	รวม	136 (99.27%)	1 (0.73%)	137 (100%)

ตารางที่ 4.58 แสดงให้เห็นว่า ในภาพรวม จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาต่างประเทศแต่ละภาษาในชีวิตประจำวันขกเว้นภาษาอังกฤษมีน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้ภาษาต่างประเทศนั้นๆ ภาษาต่างประเทศที่มีกลุ่มตัวอย่างใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุดซึ่งมีจำนวนไม่ถึงครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง (66 คนจาก 137 คน หรือ 48.18%) คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาต่างประเทศที่มีกลุ่มตัวอย่างใช้ในชีวิตประจำวันน้อยที่สุด (1 คนจาก 137 คน คิดเป็น 0.73%) คือ ภาษาอิตาเลียนและอาหรับ

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างกับประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาต่างประเทศทุกภาษาเป็นผู้เคยเรียนและ/หรือกำลังเรียนภาษานั้นๆ การที่กลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันส่วนใหญ่กำลังเรียนภาษานั้นๆ อาจสะท้อนให้เห็นนัยการใช้ภาษาต่างประเทศจากมุมมองของกลุ่มตัวอย่างในงานศึกษานี้ ซึ่งน่าจะหมายถึงการใช้ภาษาต่างประเทศในบริบทการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่แท้จริง

อย่างไรก็ดี ข้อมูลในตารางที่ 4.6 ยังชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งที่เคยเรียน แต่ไม่ได้กำลังเรียนภาษาอังกฤษ (13 คน หรือ 9.49%) มลายู (3 คน หรือ 2.19%) จีน (2 คน หรือ 1.46%) ญี่ปุ่น (1 คน หรือ 0.73%) และฝรั่งเศส (1 คน หรือ 0.73%) ใช้ภาษาต่างประเทศเหล่านี้ในชีวิตประจำวัน เป็นที่น่าสังเกตว่าในบรรดากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาต่างประเทศดังกล่าวในชีวิตประจำวันโดยที่ตนเองเคยเรียนแต่ไม่ได้กำลังเรียนภาษานั้นๆ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมีจำนวนมากที่สุด ข้อสังเกตนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าภาษามลายู จีน ญี่ปุ่น และฝรั่งเศสอย่างแน่นอน

นอกจากนี้ ยังพบกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนหนึ่งซึ่งน้อยมากที่ใช้ภาษาสเปน จีน และเกาหลี (ภาษาละ 1 คน หรือ 0.73%) ในชีวิตประจำวัน โดยที่กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวไม่เคยเรียนและไม่ได้กำลังเรียนภาษาต่างประเทศเหล่านี้ อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีโอกาใช้ภาษาในสภาพจริง เช่น ในครอบครัว หรือมีโอกาได้สัมผัสภาษาโดยตรง ข้อมูลการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างซึ่งไม่เคยเรียนและไม่ได้กำลังเรียนภาษาต่างประเทศดังรายงานข้างต้น น่าจะสะท้อนให้เห็นอัตราและโอกาสการใช้ภาษาต่างประเทศในบริบทนอกชั้นเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีไม่มากนัก

ข้อมูลที่น่าสนใจและสมควรกล่าวถึงอีกประการหนึ่ง คือ ภาษาเขมรเป็นภาษาต่างประเทศเพียงภาษาเดียวที่ไม่มีกลุ่มตัวอย่างใช้ในชีวิตประจำวัน ถึงแม้ว่าในงานศึกษานี้จะมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาเขมรก็ตาม ข้อค้นพบนี้สะท้อนให้เห็นสถานภาพและโอกาสการใช้ภาษาเขมรในภาคใต้ได้ระดับหนึ่ง

1.1.3 เหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (110 คนจาก 137 คน หรือ 80.29%) เรียนภาษาต่างประเทศเพราะความสนใจ เหตุผลรองลงมา คือ มีประโยชน์ (96 คน หรือ 70.07%) และหลักสูตรบังคับ (62 คน หรือ 45.26%) จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้เรียนรายภาษา พบข้อมูลที่น่าสนใจดังแสดงในตารางที่ 4.59

ตารางที่ 4.59 เหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแยกรายภาษา

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	เหตุผลในการเรียนและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ให้เหตุผลในการเรียน		
	ความสนใจ	หลักสูตรบังคับ	มีประโยชน์
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	49 (75.38%)	46 (70.77%)	48 (73.85%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	9 (75%)	2 (16.67%)	5 (41.67%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	8 (100%)	2 (25%)	7 (87.50%)
ภาษาสเปน (N = 2)	2 (100%)	-	2 (100%)
ภาษาอิตาลี (N = 2)	2 (100%)	-	2 (100%)
ภาษาจีน (N = 12)	10 (83.33%)	4 (33.33%)	10 (83.33%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	13 (92.86%)	3 (21.43%)	8 (57.14%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	5 (83.33%)	-	6 (100%)
ภาษามลายู (N = 8)	7 (87.50%)	2 (25%)	4 (50%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	2 (50%)	3 (75%)	2 (50%)
ภาษาเขมร (N = 4)	3 (75%)	-	2 (50%)
รวมทุกภาษา (N = 137)	110 (80.29%)	62 (45.26%)	96 (70.07%)

ข้อมูลที่น่าสนใจในตารางที่ 4.59 แสดงให้เห็นเหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่มีเหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษเพราะความสนใจ หลักสูตรบังคับ และมีประโยชน์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ส่วนใหญ่เรียนภาษาต่างประเทศเพราะความสนใจ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส ญี่ปุ่น มลายู และเขมร
3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ส่วนใหญ่เรียนภาษาต่างประเทศเพราะความสนใจและมีประโยชน์ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน สเปน อิตาลี จีน และเกาหลี ในบรรดากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเหล่านี้ เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาลีทั้งหมดตอบว่าเรียนภาษาดังกล่าวทั้งเพราะความสนใจและมีประโยชน์ การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทั้งห้าภาษาดังกล่าวข้างต้นมีเหตุผลหลักในการเรียนภาษาต่างประเทศสองเหตุผล โดยเหตุผลหนึ่งเป็นความสนใจส่วนตัว และอีกเหตุผลหนึ่งแสดงให้เห็นการตระหนักในประโยชน์ของภาษาต่างประเทศที่ตนเองเรียน ย่อมมีผลต่อการมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศดังกล่าว
4. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่ผู้เรียนส่วนใหญ่เรียนภาษาต่างประเทศเพราะหลักสูตรบังคับ
5. จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส มลายู อาหรับ และเขมรที่เรียนเพราะภาษาเหล่านี้มีประโยชน์มีจำนวนน้อยอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสจำนวนน้อยกว่ากึ่งหนึ่ง (5 คน หรือ 41.67%) และกึ่งหนึ่ง (50%) ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายู (4 คน) อาหรับและเขมร (ภาษาละ 2 คน) เรียนภาษาเหล่านี้เพราะมีประโยชน์ที่น่าสนใจ คือ ข้อมูลนี้สะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส มลายู อาหรับ และเขมรที่เหลือไม่เห็นประโยชน์ของภาษาเหล่านี้ การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนไม่เห็นประโยชน์ของภาษาที่ตนเองเรียนอาจจะมีผลเชิงลบต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาดังกล่าว

โดยสรุป อาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับค่อนข้างจะขาดความพร้อมด้านเหตุผลและแรงจูงใจในการเรียนภาษานี้ ทั้งนี้เพราะกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เรียนภาษาอาหรับเพราะหลักสูตรบังคับ นอกจากนี้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับที่เรียนภาษานี้เพราะ

ความสนใจและมีประโยชน์ก็มีเพียงกึ่งหนึ่งเท่านั้น นั่นย่อมหมายความว่า อีกกึ่งหนึ่งที่เหลือไม่มีความสนใจในภาษาที่ตนเองเรียนและไม่เห็นว่าภาษาอาหรับมีประโยชน์

1.1.4 ประวัติการเรียนภาษาต่างประเทศ

1.1.4.1 ระดับที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ

ระดับที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างกันไปตามภาษาต่างประเทศที่เรียน ดังแสดงในตารางที่ 4.60 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 4.60 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศในระดับต่างๆ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เริ่มเรียนในแต่ละระดับ			
	อนุบาล	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	มหาวิทยาลัย
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	23 (35.38%)	40 (61.54%)	2 (3.08%)	-
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	-	-	8 (66.67%)	4 (33.33%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	-	-	2 (25.00%)	6 (75%)
ภาษาสเปน (N = 2)	-	-	-	2 (100%)
ภาษาอิตาลี (N = 2)	-	-	-	2 (100%)
ภาษาจีน (N = 12)	-	2 (16.67%)	1 (8.33%)	9 (75%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	-	-	-	14 (100%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	-	-	-	6 (100%)
ภาษามลายู (N = 8)	3 (37.50%)	1 (12.50%)	1 (12.50%)	3 (37.50%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	-	1 (25%)	3 (75%)	-
ภาษาเขมร (N = 4)	-	-	-	4 (100%)
รวมทุกภาษา (N = 137)	26 (18.98%)	44 (32.12%)	16 (11.68%)	51 (37.23%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.60 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมหาวิทยาลัยมีประมาณหนึ่งในสามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (51 คน หรือ 37.23%) และครอบคลุมภาษาที่หลากหลาย ส่วนใหญ่หรือทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน (6 คน หรือ 75%) สเปน (2 คน หรือ 100%) อิตาลี (2 คน หรือ 100%) จีน (9 คน หรือ 75%) ญี่ปุ่น (14 คน หรือ 100%) เกาหลี (6 คน หรือ 100%) และเขมร (4 คน หรือ 100%) เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศดังกล่าวในระดับมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่ส่วนใหญ่เริ่มเรียนในระดับมัธยมศึกษา คือกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส (8 คน หรือ 66.67%) และอาหรับ (3 คน หรือ 75%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่ส่วนใหญ่ (40 คน หรือ 61.54%) เริ่มเรียนในระดับประถมศึกษา นอกจากนี้ ยังมีอีกหนึ่งในสามของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ (23 คน

หรือ 35.38%) ที่เริ่มเรียนตั้งแต่ระดับอนุบาล กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลาญเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่มีผู้เริ่มเรียนภาษานี้ในระดับอนุบาลและระดับมหาวิทยาลัยในจำนวนที่เท่ากัน คือ ประมาณหนึ่งในสามของกลุ่มตัวอย่าง (ระดับละ 3 คน หรือ 37.50%)

จากข้อมูลข้างต้น มีข้อสังเกตสี่ประการ ดังนี้

1. จำนวนภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เริ่มเรียนในระดับมหาวิทยาลัยมีมากที่สุด คือ 7 ภาษา อันได้แก่ ภาษาเยอรมัน สเปน อิตาลีจีน ญี่ปุ่น เกาหลี และเขมร ข้อสังเกตนี้อาจสะท้อนให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมีมากและหลากหลายที่สุดในระดับมหาวิทยาลัย อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า ในปัจจุบันโรงเรียนได้เปิดสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาบ้างแล้ว ดังนั้น การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในงานวิจัยนี้ทั้งหมดเริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับมหาวิทยาลัยจึงอาจไม่สะท้อนภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับระดับที่เริ่มมีการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบัน กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้อาจเป็นรุ่นก่อนที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา หรืออาจเป็นความบังเอิญที่ผู้เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาไม่ได้รับการสุ่มให้เป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้
2. ภาษาต่างประเทศที่มีการเรียนการสอนก่อนระดับมหาวิทยาลัยมีทั้งสิ้น 6 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษและมลาญซึ่งมีการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาล ภาษาจีนและอาหรับซึ่งมีการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ภาษาฝรั่งเศสและเยอรมันซึ่งมีการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา ส่วนภาษาที่ดูเหมือนจะมีนโยบายจัดการเรียนการสอนเฉพาะในระดับมหาวิทยาลัย คือ ภาษาสเปน อิตาลี เกาหลี และเขมร
3. การที่ภาษาอังกฤษและภาษามลาญมีการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลเหมือนกัน อาจสะท้อนภาพความสำคัญและบทบาทของภาษาดังกล่าวที่แตกต่างกัน เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญที่สุด จึงมีสถานศึกษาจำนวนมากไม่น้อยที่จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาล อย่างไรก็ตาม การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลาญจำนวนหนึ่งได้เรียนภาษานี้ตั้งแต่ระดับอนุบาล อาจจะเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ได้รับการศึกษาระดับอนุบาลในโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามในภาคใต้ซึ่งได้บรรจุวิชาภาษามลาญไว้ในหลักสูตรของโรงเรียน
4. ภาษาต่างประเทศที่มีการเรียนการสอนในทุกระดับการศึกษา คือ ภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษได้เรียนภาษาอังกฤษในระยะเวลาที่ยาวนานกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ

1.1.4.2 ครูภาษาต่างประเทศคนแรก

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ (113 คน หรือ 82.48%) มีครูสอนภาษาต่างประเทศคนแรกเป็นชาวไทย อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบข้อมูลที่น่าสนใจ ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาลีทุกคนในงานวิจัยนี้เพิ่งเรียนภาษาดังกล่าวเป็นครั้งแรกและมีผู้สอนเป็นชาวต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเกือบทั้งหมด (13 คน หรือ 92.86%) มีครูคนแรกเป็นชาวต่างประเทศ หนึ่งในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันและมลายู (ภาษาละ 2 คน หรือ 25.00%) หนึ่งในสามของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลี (2 คน หรือ 33.33%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนเพียงรายเดียว (8.33%) มีครูคนแรกเป็นชาวต่างประเทศ และท้ายที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส อาหรับ และเขมรทุกคนมีครูคนแรกเป็นชาวไทย ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อิตาลี และญี่ปุ่นเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีครูคนแรกเป็นชาวต่างประเทศมากที่สุด

1.1.4.3 ผลการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เนื่องจากช่วงเวลาเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้อยู่ระหว่างภาคการศึกษา กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะวิชาพื้นฐานซึ่งเพิ่งเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเป็นปีแรก และกลุ่มตัวอย่างที่เพิ่งเลือกเรียนภาษาต่างประเทศเป็นครั้งแรก จึงยังไม่มีผลการเรียนและไม่สามารถรายงานผลการเรียนภาษาต่างประเทศดังกล่าวในระดับอุดมศึกษาได้ การวิเคราะห์ข้อมูลผลการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษาในงานวิจัยนี้ จึงครอบคลุมเฉพาะผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ขึ้นไปที่มีผลการเรียนในระดับอุดมศึกษาจำนวน 79 คน

ในการวิเคราะห์ผลการเรียนของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 79 คนดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้ ในขั้นแรก คณะผู้วิจัยได้กำหนดน้ำหนักคะแนนระดับผลการเรียนภาษาต่างประเทศโดยใช้เกณฑ์ดังแสดงในตารางที่ 4.61 และคำนวณผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างแต่ละรายโดยแปลงระดับผลการเรียนสูงสุดและต่ำสุดให้เป็นคะแนน และนำคะแนนที่แปลงได้มารวมกันเป็นคะแนนผลการเรียนรวม ตัวอย่างเช่น กลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนสูงสุดอยู่ในระดับ A และผลการเรียนต่ำสุดอยู่ในระดับ C จะได้คะแนน 5 และ 3 ตามลำดับ ดังนั้นคะแนนผลการเรียนรวมของกลุ่มตัวอย่างรายนี้ คือ 8 (5+3)

หลังจากได้คะแนนผลการเรียนรวมของกลุ่มตัวอย่างแต่ละราย คณะผู้วิจัยจึงนำคะแนนผลการเรียนรวมของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ มาจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสามกลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อนโดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดไว้ในตารางที่ 4.62 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างข้างต้นซึ่งได้คะแนนผลการเรียนรวม 8 ก็จะได้รับ การจัดให้อยู่ในกลุ่มเก่ง

ตารางที่ 4.61 เกณฑ์การให้คะแนนระดับผลการเรียนภาษาต่างประเทศ

ระดับผลการเรียนภาษาต่างประเทศ	คะแนน
ระดับ A	5
ระดับ B+/B	4
ระดับ C+/C	3
ระดับ D+/D	2
ระดับ E/F	1

ตารางที่ 4.62 เกณฑ์การจำแนกกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน

คะแนนผลการเรียนรวม	กลุ่ม
8-10	เก่ง
5-7	ปานกลาง
2-4	อ่อน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้เกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นปรากฏในตารางที่ 4.63

ตารางที่ 4.63 กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผลการเรียนภาษาต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียน	สถานะ การเรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลการเรียนภาษาต่างประเทศ			รวม
		กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	
ภาษาอังกฤษ	วิชาเอก	6 (54.55%)	5 (45.45%)	-	11 (100%)
	วิชาเลือก	7 (58.33%)	5 (41.67%)	-	12 (100%)
	รวม	13 (56.52%)	10 (43.48%)	-	23 (100%)
ภาษาฝรั่งเศส	วิชาเอก	1 (25%)	3 (75%)	-	4 (100%)
	วิชาเลือก	4 (50%)	4 (50%)	-	8 (100%)
	รวม	5 (41.67%)	7 (58.33%)	-	12 (100%)
ภาษาเยอรมัน	วิชาเอก	2 (100%)	-	-	2 (100%)
	วิชาเลือก	3 (75%)	1 (25%)	-	4 (100%)
	รวม	5 (83.33%)	1 (16.67%)	-	6 (100%)
ภาษาจีน	วิชาเอก	2 (50%)	2 (50%)	-	4 (100%)
	วิชาเลือก	3 (75%)	1 (25%)	-	4 (100%)
	รวม	5 (62.50%)	3 (37.50%)	-	8 (100%)
ภาษาญี่ปุ่น	วิชาเอก	3 (75%)	1 (25%)	-	4 (100%)
	วิชาเลือก	8 (80%)	2 (20%)	-	10 (100%)
	รวม	11 (78.57%)	3 (21.43%)	-	14 (100%)

ตารางที่ 4.63 กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผลการเรียนภาษาต่างประเทศ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียน	สถานะ การเรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลการเรียนภาษาต่างประเทศ			รวม
		กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	
ภาษาเกาหลี	วิชาเอก	-	2 (100%)	-	2 (100%)
	วิชาเลือก	1 (50%)	1 (50%)	-	2 (100%)
	รวม	1 (25%)	3 (75%)	-	4 (100%)
ภาษามลายู	วิชาเอก	1 (50%)	1 (50%)	-	2 (100%)
	วิชาเลือก	-	2 (100%)	-	2 (100%)
	รวม	1 (25%)	3 (75%)	-	4 (100%)
ภาษาอาหรับ	วิชาเอก	2 (100%)	-	-	2 (100%)
	วิชาเลือก	-	1 (50%)	1 (50%)	2 (100%)
	รวม	2 (50%)	1 (25%)	1 (25%)	4 (100%)
ภาษาเขมร	วิชาเลือก	2 (50%)	2 (50%)	-	4 (100%)
รวมทุกภาษา	วิชาเอก	17 (54.84%)	14 (45.16%)	-	31 (100%)
	วิชาเลือก	28 (58.33%)	19 (39.58%)	1 (2.08%)	48 (100%)
	รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)

ในภาพรวม จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มเก่ง (45 คน หรือ 56.96%) มีกลุ่มตัวอย่างเพียงรายเดียว (1.27%) ซึ่งเป็นผู้เรียนภาษาอาหรับที่จัดอยู่ในกลุ่มอ่อน นอกจากนี้ จะสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในฐานะวิชาเอกและวิชาเลือกที่อยู่ในกลุ่มเก่งมีจำนวนใกล้เคียงกัน

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบว่าส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน (5 คน หรือ 83.33%) ญี่ปุ่น (11 คน หรือ 78.57%) จีน (5 คน หรือ 62.50%) อังกฤษ (13 คน หรือ 56.52%) และอาหรับ (2 คน หรือ 50.00%) มีผลการเรียนดีและจัดอยู่ในกลุ่มเก่ง เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันมีผลการเรียนดีในอัตราส่วนที่สูงสุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับมีผลการเรียนดีในอัตราส่วนที่ต่ำสุด ภาษาที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มปานกลาง คือ ภาษาเกาหลี (3 คน หรือ 75%) มลายู (3 คน หรือ 75%) และฝรั่งเศส (7 คน หรือ 58.33%) สำหรับภาษาเขมร กึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในกลุ่มเก่งและอีกกึ่งหนึ่งอยู่ในกลุ่มปานกลาง

1.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศและการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

รายงานการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ครอบคลุมความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศและการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ 7 ประเด็น คือ 1) ความชอบและประโยชน์ของภาษาต่างประเทศ 2) แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ 3) ทักษะภาษาต่างประเทศ 4) ความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศ 5) การใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆ 6) ประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ และ 7) ความต้องการในการฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศ

1.2.1 ความชอบและประโยชน์ของภาษาต่างประเทศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับความชอบและประโยชน์ของภาษาต่างประเทศสรุปได้ในตารางที่ 4.64

ตารางที่ 4.64 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับความชอบและประโยชน์ของภาษาต่างประเทศ

ประเด็น ความคิดเห็น	ระดับ ความคิดเห็น	อังกฤษ (N = 65)	ฝรั่งเศส (N = 12)	เยอรมัน (N = 8)	สเปน (N = 2)	อิตาลี (N = 2)	จีน (N = 12)	ญี่ปุ่น (N = 14)	เกาหลี (N = 6)	มลายู (N = 8)	อาหรับ (N = 4)	เขมร (N = 4)	รวม (N = 137)
ชอบเรียน ภาษาต่าง ประเทศ	ไม่ชอบ	1 1.54%	-	-	-	-	-	-	-	-	1 25%	-	2 1.46%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	7 10.77%	2 16.67%	-	-	-	-	-	-	1 12.50%	-	1 25%	11 8.03%
	มากถึง มากที่สุด	57 87.69%	10 83.33%	8 100%	2 100%	2 100%	12 100%	14 100%	6 100%	7 87.50%	3 75%	3 75%	124 90.51%
ประโยชน์ ของภาษา ต่าง ประเทศ • ด้าน การ ศึกษา	ไม่ชอบ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	น้อยถึง น้อยที่สุด	1 1.54%	1 8.33%	2 25%	-	-	-	1 7.14%	-	2 25%	-	1 25%	8 5.84%
	มากถึง มากที่สุด	64 98.46%	11 91.67%	6 75%	2 100%	2 100%	12 100%	13 92.86%	6 100%	6 75%	4 100%	3 75%	129 94.16%

ตารางที่ 4.64 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับความชอบและประโยชน์ของภาษาต่างประเทศ
(ต่อ)

ประเด็น ความคิดเห็น	ระดับ ความคิดเห็น	อังกฤษ (N = 65)	ฝรั่งเศส (N = 12)	เยอรมัน (N = 8)	สเปน (N = 2)	อิตาลี เลียน (N = 2)	จีน (N = 12)	ญี่ปุ่น (N = 14)	เกาหลี (N = 6)	มลายู (N = 8)	อาหรับ (N = 4)	เขมร (N = 4)	รวม (N = 137)
● ด้าน การทำงาน	ไม่เลย	-	-	-	-	-	1 8.33%	-	-	-	-	1 25%	2 1.46%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	1 1.54%	5 41.67%	-	1 50%	-	-	3 21.43%	1 16.67%	2 25%	2 50%	2 50%	17 12.41%
	มากถึง มากที่สุด	64 98.46%	7 58.33%	8 100%	1 50%	2 100%	11 91.67%	11 78.57%	5 83.33%	6 75%	2 50%	1 25%	118 86.13%
● ในชีวิต ประจำวัน	ไม่เลย	-	-	-	-	-	1 8.33%	-	-	-	-	1 25%	2 1.46%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	23 35.38%	9 75%	4 50%	1 50%	2 100%	4 33.33%	8 57.14%	3 50%	3 37.50%	3 75%	3 75%	63 45.99%
	มากถึง มากที่สุด	42 64.62%	3 25%	4 50%	1 50%	-	7 58.33%	6 42.86%	3 50%	5 62.50%	1 25%	-	72 52.55%

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกือบทั้งหมด (124 คน หรือ 90.51%) ชอบเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด 11 คน (8.03%) ชอบเรียนในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด และที่เหลืออีก 2 คน (1.46%) ไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศเลย เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษาพบว่า ภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งหมดชอบเรียนในระดับมากถึงมากที่สุดมีทั้งสิ้น 6 ภาษา คือ ภาษาเยอรมัน สเปน อิตาลี จีน ญี่ปุ่น และเกาหลี กลุ่มตัวอย่างที่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศในระดับน้อยถึงน้อยที่สุดจำนวน 11 คน จำแนกเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ 7 คน ฝรั่งเศส 2 คน มลายูและเขมรภาษาละ 1 คน จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุดมีจำนวนมากที่สุดในกลุ่มนี้ ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาเดียวที่มีการสอนในสถานะวิชาพื้นฐาน นอกเหนือจากการสอนในสถานะวิชาเอก/โทและเลือก และกลุ่มตัวอย่างที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษในระดับน้อยถึงน้อยที่สุดส่วนใหญ่ (6 ใน 7 คน) เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษานี้ในสถานะวิชาพื้นฐานซึ่งเป็นวิชาบังคับตามหลักสูตรกลุ่มตัวอย่าง 2 คนที่ไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศเลยจัดเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและอาหรับภาษาละ 1 คน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกือบทั้งหมด (129 คน หรือ 94.16%) เห็นว่าภาษาต่างประเทศมีประโยชน์ด้านการศึกษาในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนใหญ่ (118 คน หรือ 86.13%) เห็นว่าภาษา

ต่างประเทศมีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับมากที่สุดเช่นกัน อย่างไรก็ตามก็ดี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อาหรับ และเขมร มีความเห็นแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่ในประเด็นประโยชน์ของภาษาในการทำงาน ดังนี้

ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน (1 คน หรือ 50%) และอาหรับ (2 คน หรือ 50%) เห็นว่าภาษาดังกล่าวมีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับมากที่สุด แต่อีกครึ่งหนึ่งเห็นว่ามิในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ประโยชน์ของภาษาสเปนและอาหรับด้านการทำงานยังไม่เด่นชัด สำหรับภาษาเขมร กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนครึ่งหนึ่ง (2 คน หรือ 50%) เห็นว่าภาษาเขมรมีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด หนึ่งคนเห็นว่าภาษาเขมรไม่มีประโยชน์ด้านการทำงานเลย และที่เหลืออีกหนึ่งคนเห็นว่าภาษาเขมรมีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับมากที่สุด

สำหรับประโยชน์ของภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันนั้น กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (72 คน หรือ 52.55%) เห็นว่ามีในระดับมากที่สุด จะเห็นได้ว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่เห็นว่าภาษาต่างประเทศมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับมากที่สุดมีไม่มากนัก ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนหลายภาษาอันได้แก่ ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน อิตาลี เยอรมัน เกาหลี อาหรับ และเขมร มีความเห็นที่แตกต่างออกไป ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาลีทุกคน (2 คน หรือ 100%) สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส (9 คน หรือ 75%) อาหรับ (3 คน หรือ 75%) และเขมร (3 คน หรือ 75%) และมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (8 คน หรือ 57.14%) เห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียนมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด สำหรับภาษาเยอรมัน สเปน และเกาหลี กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีความเห็นแยกเป็นสองส่วน กึ่งหนึ่งเห็นว่าภาษาเหล่านี้มีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด อีกกึ่งหนึ่งเห็นว่ามิในระดับมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า ประโยชน์ของภาษาเยอรมัน สเปน และเกาหลีในชีวิตประจำวันยังไม่ชัดเจน

เมื่อประมวลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแต่ละภาษาส่วนใหญ่เกี่ยวกับประโยชน์ด้านต่างๆของภาษาต่างประเทศดังนำเสนอในตารางที่ 4.65 พอดีจะตั้งข้อสังเกตเชิงสรุปได้ดังแสดงในตารางที่ 4.65

ตารางที่ 4.65 ประมวลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่เกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	สรุปความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่		
	ประโยชน์ด้านการศึกษา	ประโยชน์ด้านการทำงาน	ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
ภาษาอังกฤษ	+	+	+
ภาษาฝรั่งเศส	+	+	-
ภาษาเยอรมัน	+	+	+/-
ภาษาสเปน	+	+/-	+/-
ภาษาอิตาลี	+	+	-
ภาษาจีน	+	+	+
ภาษาญี่ปุ่น	+	+	-
ภาษาเกาหลี	+	+	+/-
ภาษามลายู	+	+	+
ภาษาอาหรับ	+	+/-	-
ภาษาเขมร	+	-	-

+ หมายถึง มากถึงมากที่สุด - หมายถึง น้อยถึงน้อยที่สุด

+/- หมายถึง กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนตอบว่ามากถึงมากที่สุดและน้อยถึงน้อยที่สุดในจำนวนที่เท่ากัน

จากตารางที่ 4.65 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าภาษาต่างประเทศทุกภาษามีประโยชน์ด้านการศึกษาในระดับมากถึงมากที่สุด ภาษาที่มีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดมี 8 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี จีน ญี่ปุ่น เกาหลี และมลายู แต่ภาษาที่มีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียง 3 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ จีน และมลายู ข้อค้นพบนี้ค่อนข้างสอดคล้องกับผลการประมวลลำดับสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาต่างประเทศต่างๆในชีวิตประจำวันที่ได้นำเสนอไปแล้ว การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นว่าภาษาอังกฤษ จีน และมลายูมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุด เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่แพร่หลายที่สุดและปรากฏในสื่อที่หลากหลายที่สุด ภาษาจีนเป็นภาษาตะวันออกที่แพร่หลายมากที่สุดภาษาหนึ่ง และยังเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารในหมู่ชาวจีนในประเทศไทย ส่วนภาษามลายูนั้น นับเป็นภาษาหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในภาคใต้ และเป็นภาษาที่กลุ่มชนมุสลิมในท้องถิ่นภาคใต้จำนวนไม่น้อยใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษ จีน และมลายูมีประโยชน์ในทุกด้านในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่ภาษาสเปน อาหรับ และเขมร มีประโยชน์ในระดับมากถึงมากที่สุดเพียงด้านการศึกษาด้านเดียว สำหรับประโยชน์ด้านการทำงานและในชีวิตประจำวัน ภาษาเขมรมีในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ภาษาอาหรับมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับน้อยถึงน้อยที่สุดเช่น

กัน ส่วนประโยชน์ด้านการทำงานยังไม่สามารถสรุปได้ สำหรับภาษาสเปนนั้น ประโยชน์ในด้านการทำงานและในชีวิตประจำวันยังไม่สามารถสรุปได้

1.2.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ตารางที่ 4.66 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ตารางที่ 4.66 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศจากบุคคลต่างๆในระดับมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศจากบุคคลต่างๆในระดับมากที่สุด				
	ครูไทย	ครูชาวต่างประเทศ	พ่อแม่	เพื่อน	บุคคลในวงการบิน/ท่องเที่ยว
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	51 (78.46%)	43 (66.15%)	36 (55.38%)	30 (46.15%)	28 (43.08%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	7 (58.33%)	4 (33.33%)	1 (8.33%)	9 (75%)	2 (16.67%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	4 (50%)	5 (62.50%)	3 (37.50%)	3 (37.50%)	3 (37.50%)
ภาษาสเปน (N = 2)	-	2 (100%)	1 (50%)	1 (50%)	-
ภาษาอิตาลี (N = 2)	-	2 (100%)	-	-	1 (50%)
ภาษาจีน (N = 12)	9 (75%)	8 (66.67%)	5 (41.67%)	5 (41.67%)	4 (33.33%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	5 (35.71%)	12 (85.71%)	4 (28.57%)	4 (28.57%)	7 (50%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	4 (66.67%)	5 (83.33%)	-	3 (50%)	2 (33.33%)
ภาษามลายู (N = 8)	2 (25%)	4 (50%)	1 (12.50%)	4 (50%)	1 (12.50%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	3 (75%)	1 (25%)	-	1 (25%)	-
ภาษาเขมร (N = 4)	3 (75%)	-	-	3 (75%)	-
รวมทุกภาษา (N = 137)	88 (64.23%)	86 (62.77%)	51 (37.23%)	63 (45.99%)	48 (35.04%)

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุดมากที่สุดจากครูไทยเป็นจำนวนมากที่สุด (88 คน หรือ 64.23%) ลำดับถัดมา คือ จากครูชาวต่างประเทศ (86 คน หรือ 62.77%) เพื่อน (63 คน หรือ 45.99%) พ่อแม่ (51 คน หรือ 37.23%) และบุคคลในวงการบิน/ท่องเที่ยว (48 คน หรือ 35.04%) จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุดจากครูไทยและครูชาวต่างประเทศมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุดจากเพื่อน พ่อแม่ และบุคคลในวงการบิน/ท่องเที่ยวอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่าครูผู้สอนภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ เป็นแหล่งแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน

ภาษาต่างประเทศที่สำคัญกว่าพ่อแม่ เพื่อน และบุคคลในวงการบิน/สื่อ ข้อสรุปนี้สะท้อนให้เห็นว่าครูผู้สอนภาษาต่างประเทศมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการกระตุ้นหรือสร้างทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศให้แก่ผู้เรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบข้อสังเกตที่น่าสนใจ ดังนี้

1. ประมาณสามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ (51 คน หรือ 78.46%) และสามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน (9 คน หรือ 75%) อาหรับ (3 คน หรือ 75%) และเขมร (3 คน หรือ 75%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูไทยในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาลีทุกคน (ภาษาละ 2 คน หรือ 100%) ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (12 คน หรือ 85.71%) และเกาหลี (5 คน หรือ 83.33%) มากกว่ากึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน (12 คน หรือ 66.67%) อังกฤษ (43 คน หรือ 66.15%) และเยอรมัน (5 คน หรือ 62.50%) และกึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายู (4 คน หรือ 50%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูชาวต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อิตาลี เยอรมัน ญี่ปุ่น เกาหลี จีน และมลายูล้วนมีประสบการณ์การเรียนกับครูชาวต่างประเทศ และที่น่าสนใจ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาลีทุกคนและกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่ และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน เกาหลี จีน และมลายูจำนวนหนึ่งในงานวิจัยนี้ต่างมีครูสอนภาษาเหล่านี้คนแรกเป็นชาวต่างประเทศ ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส อาหรับ และเขมรซึ่งได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูไทยในระดับมากถึงมากที่สุดล้วนมีครูคนแรกเป็นชาวไทย ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูผู้สอน ไม่ว่าจะครูผู้สอนนั้นจะเป็นครูชาวไทยหรือครูชาวต่างประเทศก็ตาม และดูเหมือนครูผู้สอนภาษาต่างประเทศคนแรกจะมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจของผู้เรียนพอสมควร
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่มีผู้เรียนจำนวนมากกึ่งหนึ่ง (36 คน หรือ 55.38%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากพ่อแม่ในระดับมากถึงมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพ่อแม่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และตระหนักในความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงส่งเสริมให้ลูกของตนเรียนภาษาอังกฤษ
3. สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส (9 คน หรือ 75%) และเขมร (3 คน หรือ 75%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากเพื่อนในระดับมากถึงมากที่สุด

4. กึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาลี (1 คน หรือ 50%) และญี่ปุ่น (7 คน หรือ 50%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากบุคคลในวงการบิน/สื่อในระดับมากถึงมากที่สุดข้อสังเกตนี้น่าจะสะท้อนอิทธิพลของสื่อหรือบุคคลในวงการบินต่อการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นได้ระดับหนึ่ง
5. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุดจากแหล่งบุคคลที่หลากหลายที่สุด ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่ว่า กลุ่มตัวอย่างมากกว่ากึ่งหนึ่งถึงสามในสี่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุดจากครูชาวไทย ครูชาวต่างประเทศ และพ่อแม่ การมีแหล่งแรงจูงใจหลายแหล่งย่อมเป็นปัจจัยเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สำคัญ

1.2.3 ทักษะภาษาต่างประเทศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะภาษาต่างประเทศต่างๆที่ตนเองมี ได้ข้อค้นพบที่น่าสนใจดังแสดงในตารางที่ 4.67

ตารางที่ 4.67 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด			
	การฟัง	การพูด	การอ่าน	การเขียน
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	23 (35.38%)	14 (21.54%)	35 (57.81%)	23 (35.38%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	2 (16.67%)	1 (8.33%)	6 (50%)	3 (25%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	3 (37.50%)	3 (37.50%)	4 (50%)	2 (25%)
ภาษาสเปน (N = 2)	1 (50%)	-	2 (100%)	2 (100%)
ภาษาอิตาลี (N = 2)	-	-	1 (50%)	1 (50%)
ภาษาจีน (N = 12)	4 (33.33%)	4 (33.33%)	4 (33.33%)	3 (25%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	4 (28.57%)	5 (35.71%)	8 (57.14%)	10 (71.43%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	3 (50%)	2 (33.33%)	4 (66.67%)	3 (50%)
ภาษามลายู (N = 8)	6 (75%)	3 (37.50%)	7 (87.50%)	5 (62.50%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	1 (25%)	-	3 (75%)	2 (50%)
ภาษาเขมร (N = 4)	-	1 (25%)	3 (75%)	2 (50%)
รวมทุกภาษา (N = 137)	47 (34.31%)	33 (24.09%)	79 (58.09%)	56 (40.88%)

ในภาพรวม จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่เห็นว่าตนเองมีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดมีไม่มากนัก ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนมากที่สุดเห็นว่าตนเองมี คือ

ทักษะการอ่าน โดยมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน (79 คน หรือ 58.09%) เห็นว่าตนเองมีทักษะนี้ในระดับมากถึงมากที่สุด ถัดมาก็คือทักษะการเขียน กลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่ถึงครึ่ง (56 คน หรือ 40.88%) เห็นว่าตนเองมีทักษะการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างประมาณหนึ่งในสาม (47 คน หรือ 34.31%) เห็นว่าตนเองมีทักษะการฟังในระดับมากถึงมากที่สุด ท้ายที่สุดเพียงประมาณหนึ่งในสี่ของกลุ่มตัวอย่าง (33 คน หรือ 24.09%) เห็นว่าตนเองมีทักษะการพูด

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในงานวิจัยนี้เห็นว่าคุณภาพหรือความสามารถด้านการอ่านเป็นลำดับแรก ถัดมาก็คือ ทักษะความสามารถด้านการเขียน และการฟัง ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนถนัดน้อยที่สุดคือทักษะการพูด การที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าตนเองมีทักษะหรือความสามารถด้านการอ่านซึ่งเป็นทักษะรับสารในลำดับแรก และการที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าตนเองมีทักษะหรือความสามารถด้านการพูดซึ่งเป็นทักษะส่งสารในลำดับสุดท้าย น่าจะเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างมีโอกาสนำมาใช้และฝึกฝนทักษะการอ่านมากกว่าทักษะการพูด นอกจากนี้ ข้อค้นพบดังกล่าวยังอาจสะท้อนผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนทักษะการพูดภาษาต่างประเทศได้ในระดับหนึ่ง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษาและรายทักษะ พบข้อสังเกตที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

1. สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายู (6 คน หรือ 75%) และครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน (1 คน หรือ 50%) และเกาหลี (3 คน หรือ 50%) มีทักษะการฟังในระดับมากถึงมากที่สุด
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกภาษาจำนวนน้อยมาก (ตั้งแต่ 0%-37.50%) มีทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด แม้แต่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่แพร่หลายที่สุด ยังมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพียง 14 คน (21.54%) ที่มีทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ น่าจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างๆขาดโอกาสและบริบทการสื่อสารด้วยการพูด ทำให้ทักษะนี้ไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร
3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกภาษายกเว้นภาษาจีนมีทักษะการอ่านในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นจำนวนมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีทักษะดังกล่าวเป็นจำนวนมากในลำดับต้นๆ ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน (2 คน หรือ 100%) มลายู (7 คน หรือ 87.50%) อาหรับและเขมร (ภาษาละ 3 คน หรือ 75%)
4. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนทุกคน (2 คน หรือ 100%) ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (10 คน หรือ 71.43%) และมลายู (5 คน หรือ 62.50%) และครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาลี (1 คน หรือ 50%) เกาหลี (3 คน หรือ

50%) อาหรับและเขมร (ภาษาละ 2 คน หรือ 50%) มีทักษะการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายูมีทักษะภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายูมีทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีโอกาสและบริบทการฝึกฝนและการใช้ภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ ทั้งนี้เพราะในแถบภาคใต้ตอนล่างมีการใช้ภาษามลายูเป็นภาษาท้องถิ่น และสำหรับบางคน ภาษามลายูก็อาจเป็นภาษาแรก อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี เป็นที่สังเกตว่า ทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะส่งสาร เป็นทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายูจำนวนมากมีความถนัดน้อยถึงน้อยที่สุด

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมพบความเหมือนและแตกต่างในความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะที่น่าสนใจ ดังแสดงในตารางที่ 4.68

ตารางที่ 4.68 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดแยกตามสถานะการเรียน

ทักษะ ภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่มีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะวิชา เอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะวิชา พื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
การฟัง	13 (41.94%)	21 (32.81%)	13 (30.95%)	47 (34.31%)
การพูด	11 (35.48%)	14 (21.88%)	8 (19.05%)	33 (24.09%)
การอ่าน	24 (77.42%)	36 (56.25%)	19 (46.34%)	79 (58.09%)
การเขียน	19 (61.29%)	24 (37.50%)	13 (30.95%)	56 (40.88%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.68 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกสถานะมีทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับ จะเห็นได้ว่า ลำดับทักษะที่กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ถนัดไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานถนัดทักษะการเขียนและการฟังในลำดับเดียวกัน จากข้อมูลข้างต้น จะสรุปได้ว่า ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกสถานะถนัดมากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน และทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกสถานะถนัดน้อยที่สุดคือ ทักษะการพูด

อย่างไรก็ดี ข้อมูลในตารางที่ 4.68 ซึ่งให้เห็นความแตกต่างในความเห็นเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะ ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเห็นว่าตนเองมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือก และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐาน ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีทักษะความสามารถทางภาษาที่ตนเองเรียนมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีทักษะความสามารถทางภาษาอังกฤษน้อยที่สุด ข้อค้นพบนี้สมเหตุสมผล เพราะอยู่บนฐานความจริงที่ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเป็นกลุ่มที่ผ่านการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมามากที่สุด และน่าจะเป็นกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาต่างประเทศมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ข้อมูลจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่เห็นว่าตนเองมีทักษะต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ยังไม่อยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจนัก ดังจะเห็นได้จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่เห็นว่าตนเองมีทักษะการฟังและการพูดในระดับมากถึงมากที่สุดซึ่งมีไม่ถึงกึ่งหนึ่ง นอกจากนี้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่มีทักษะการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุดก็มีไม่มากนัก (19 คน หรือ 61.29%) ทักษะเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกจำนวนมากถึงประมาณสามในสี่ (24 คน หรือ 77.42%) มีในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ทักษะการอ่าน

1.2.4 ความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศ

ตารางที่ 4.69 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน

ตารางที่ 4.69 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด			
	การฟัง	การพูด	การอ่าน	การเขียน
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	55 (84.62%)	63 (96.92%)	56 (86.15%)	56 (86.15%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	10 (83.33%)	12 (100%)	10 (83.33%)	11 (91.67%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	7 (87.50%)	7 (87.50%)	8 (100%)	8 (100%)
ภาษาสเปน (N = 2)	1 (50%)	2 (100%)	1 (50%)	1 (50%)
ภาษาอิตาลี (N = 2)	2 (100%)	2 (100%)	2 (100%)	2 (100%)
ภาษาจีน (N = 12)	12 (100%)	12 (100%)	12 (100%)	12 (100%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	14 (100%)	14 (100%)	14 (100%)	14 (100%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	6 (100%)	6 (100%)	5 (83.33%)	6 (100%)
ภาษามลายู (N = 8)	5 (62.50%)	8 (100%)	6 (75%)	6 (75%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	4 (100%)	4 (100%)	3 (75%)	3 (75%)
ภาษาเขมร (N = 4)	4 (100%)	4 (100%)	4 (100%)	4 (100%)
รวมทุกภาษา (N = 137)	120 (87.59%)	134 (97.81%)	121 (88.32%)	123 (89.78%)

ในภาพรวม จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดมีจำนวนมาก ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคน (134 คน หรือ 97.81%) ต้องการปรับปรุงในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ทักษะการพูด ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต้องการปรับปรุงในระดับมากถึงมากที่สุดในลำดับถัดมา คือ ทักษะการเขียน (123 คน หรือ 89.78%) การอ่าน (121 คน หรือ 88.32%) และการฟัง (120 คน หรือ 87.59%) จะสังเกตได้ว่า ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต้องการปรับปรุงสองลำดับแรกเป็นทักษะการส่งสาร ในขณะที่สองลำดับหลังเป็นทักษะการรับสาร ข้อค้นพบซึ่งได้รายงานไปแล้วในตารางที่ 4.68 ที่ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ในจำนวนไม่มากนักสามารถอธิบายข้อค้นพบนี้ได้ระดับหนึ่ง กล่าวคือ การที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนมากต้องการปรับปรุงทักษะต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด น่าจะเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างยังเห็นว่าตนเองขาดทักษะความสามารถเหล่านี้นั่นเอง

เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนมากที่สุดต้องการปรับปรุงทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ต้องการปรับปรุงทักษะการเขียน การอ่าน และการฟังมีจำนวนใกล้เคียงกัน แต่น้อยกว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการปรับปรุงทักษะการพูดอย่างเห็นได้ชัด ข้อมูลนี้สอดคล้องกับข้อมูลซึ่งได้นำเสนอไปแล้วในตารางที่ 4.68 ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนน้อยที่สุดมีทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจตีความได้ว่า กลุ่มตัว

อย่างผู้เรียนไม่ถนัดหรือขาดทักษะความสามารถด้านการพูด มีความต้องการและเห็นความจำเป็นของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศมากกว่าทักษะอื่นๆอย่างเห็นได้ชัด ข้อสังเกตเหล่านี้ นอกจากจะสะท้อนอัตราส่วนความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแล้ว ยังอาจสะท้อนผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนทักษะภาษาต่างประเทศได้ในระดับหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมดังแสดงในตารางที่ 4.70 พบว่าไม่มีความแตกต่างในความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะ ข้อค้นพบนี้ย่อมยืนยันความชัดเจนและความเป็นเอกฉันท์ในความต้องการปรับปรุงทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกสถานะได้เป็นอย่างดี

ตารางที่ 4.70 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด แยกตามสถานะการเรียน

ทักษะ ภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะวิชา เอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะ วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
การฟัง	26 (83.87%)	58 (90.63%)	36 (85.71%)	120 (87.59%)
การพูด	30 (96.77%)	63 (98.44%)	41 (97.62%)	134 (97.81%)
การอ่าน	24 (77.42%)	59 (92.19%)	38 (90.48%)	121 (88.32%)
การเขียน	26 (83.87%)	61 (95.31%)	36 (85.71%)	123 (89.78%)

1.2.5 การใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆ

ตารางที่ 4.71 นำเสนอผลการวิเคราะห์จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด และผลการจัดลำดับกิจกรรมเหล่านี้

ตารางที่ 4.71 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากที่สุด

กิจกรรม		จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมในระดับมากที่สุด											
		อังกฤษ (N = 65)	ฝรั่งเศส (N = 12)	เยอรมัน (N = 8)	สเปน (N = 2)	อิตาลี เดียน (N = 2)	จีน (N = 12)	ญี่ปุ่น (N = 14)	เกาหลี (N = 6)	มลายู (N = 8)	อาหรับ (N = 4)	เขมร (N = 4)	รวมทุก ภาษา (N = 137)
สอบใน ชั้นเรียน	จำนวน	57 87.69%	11 91.67%	7 87.50%	2 100%	2 100%	12 100%	13 92.86%	6 100%	8 100%	4 100%	3 75%	125 91.24%
	ลำดับ	1	1	2	1	1	1	1	1	1	1	1	1
ฟัง พูด อ่าน เขียน ในชั้น เรียน	จำนวน	55 84.62%	11 91.67%	8 100%	2 100%	2 100%	9 75%	13 92.86%	6 100%	7 87.50%	3 75%	2 50%	118 86.13%
	ลำดับ	2	1	1	1	1	2	1	1	2	2	2	2
ฟังเพลง	จำนวน	46 70.77%	2 16.67%	1 12.50%	1 50%	1 50%	7 58.33%	11 78.57%	4 66.67%	3 37.50%	-	-	76 55.47%
	ลำดับ	3	5	5	2	2	3	2	2	5	-	-	3
สอบเพื่อ เรียนต่อ	จำนวน	45 69.23%	6 50%	4 50%	-	-	6 50%	4 28.57%	2 33.33%	3 37.50%	-	2 50%	72 52.55%
	ลำดับ	4	2	4	-	-	4	4	4	5	-	2	4
ทำงาน	จำนวน	29 44.62%	5 41.67%	4 50%	1 50%	2 100%	4 33.33%	9 64.29%	6 100%	4 50%	-	1 25%	65 47.45%
	ลำดับ	6	3	4	2	1	5	3	1	4	-	3	5
สนทนา กับเจ้า ของภาษา	จำนวน	18 27.69%	4 33.33%	6 75%	-	2 100%	3 25%	9 64.29%	4 66.67%	5 62.50%	-	-	51 37.23%
	ลำดับ	7	4	3	-	1	6	3	2	3	-	-	6
เรียนรู้ วัฒนธรรม เจ้าของ ภาษา	จำนวน	12 18.46%	5 41.67%	4 50%	2 100%	1 50%	3 25%	9 64.29%	3 50%	3 37.50%	2 50%	3 75%	47 34.31%
	ลำดับ	8	3	4	1	2	6	3	3	5	3	1	7
ดูหนัง	จำนวน	34 52.31%	-	-	-	-	3 25%	4 28.57%	1 16.67%	1 12.50%	-	-	43 31.39%
	ลำดับ	5	-	-	-	-	6	4	5	6	-	-	8

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากที่สุดมีจำนวนตามลำดับดังนี้

1. สอบในชั้นเรียน (125 คน หรือ 91.24%)

2. ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (118 คน หรือ 86.13%)
3. ฟังเพลง (76 คน หรือ 55.47%)
4. สอบเพื่อเรียนต่อ (72 คน หรือ 52.55%)
5. ทำงาน (65 คน หรือ 47.45%)
6. สนทนากับเจ้าของภาษา (51 คน หรือ 37.23%)
7. เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา (47 คน หรือ 34.31%)
8. ดูหนัง (43 คน หรือ 31.39%)

จะสังเกตได้ว่า กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดทั้งสองลำดับแรกล้วนอยู่ในบริบทชั้นเรียน อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนก็ได้ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมอื่นๆ ด้วย ถึงแม้จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้ภาษาในกิจกรรมเหล่านี้จะไม่อยู่ในอัตราส่วนที่มากเหมือนกิจกรรมในสองลำดับแรก ในบรรดา กิจกรรมเหล่านี้ กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างมากกว่ากึ่งหนึ่งทำในระดับมากถึงมากที่สุด ได้แก่ ฟังเพลง และสอบเพื่อเรียนต่อ กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างน้อยกว่ากึ่งหนึ่งทำในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ทำงาน และกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างเพียงประมาณหนึ่งในสามทำในระดับมากถึงมากที่สุด ได้แก่ สนทนากับเจ้าของภาษา เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา และดูหนัง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบข้อสังเกตที่น่าสนใจดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน สเปน อิตาลี และเกาหลีทุกคนใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่ภาษาเขมรมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเพียงครั้งหนึ่งที่ใช้ในการฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อสังเกตนี้อาจตีความได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเยอรมัน สเปน อิตาลี ผู้สอนได้ใช้ภาษาเหล่านี้เป็นสื่อในการสอนและได้สอนเพื่อนำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสารโดยแท้จริง สำหรับภาษาเขมร อาจเป็นไปได้ว่า ผู้สอนไม่ได้ใช้ภาษาเขมรเป็นสื่อในการสอนมากเท่าผู้สอนภาษาเยอรมัน สเปน อิตาลี และเกาหลี และในการสอนก็อาจสอนโดยไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อนำภาษาเขมรไปใช้เพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีผู้ใช้ภาษาในการฟังเพลง ดูหนัง และสอบเพื่อเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นจำนวนมากกว่าภาษาต่างประเทศอื่นๆ ข้อสังเกตนี้ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ หากพิจารณาความแพร่หลายของภาษาอังกฤษในเพลงและภาพยนตร์ในสังคมไทย ตลอดจนความจริงที่ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นสำหรับการสอบเพื่อศึกษาต่อ

3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนและเกาหลีทุกคนใช้ภาษาดังกล่าวในการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด
4. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนทุกคน สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน (6 คน หรือ 75%) และมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลี (4 คน หรือ 66.67%) ญี่ปุ่น (9 คน หรือ 64.29%) และมลายู (5 คน หรือ 62.50%) ใช้ภาษาเหล่านี้ในการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อสังเกตนี้สะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้อาจมีครูสอนเป็นชาวต่างประเทศ หรือมีโอกาสสัมผัสเจ้าของภาษานอกบริบทชั้นเรียน ทำให้มีโอกาสใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการสนทนากับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ

การวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมในแง่จำนวนและรายการกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแต่ละภาษาส่วนใหญ่หรือมากกว่าครึ่งหนึ่งใช้ในระดับมากถึงมากที่สุด ทำให้ได้ภาพอัตราการใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแต่ละภาษาที่ชัดเจนขึ้น ดังนำเสนอในตารางที่ 4.72

ตารางที่ 4.72 จำนวนและรายการกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด	
	จำนวนกิจกรรม	รายการกิจกรรมและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ทำกิจกรรม
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	6	สอบในชั้นเรียน (13 คน หรือ 92.86%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (13 คน หรือ 92.86%) ฟังเพลง (11 คน หรือ 78.57%) ทำงาน สนทนากับเจ้าของภาษา (9 คน หรือ 64.29%) เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา (9 คน หรือ 64.29%)
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	5	สอบในชั้นเรียน (57 คน หรือ 87.69%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (55 คน หรือ 84.62%) ฟังเพลง (46 คน หรือ 70.77%) สอบเพื่อเรียนต่อ (45 คน หรือ 69.23%) ดูหนัง (34 คน หรือ 52.31%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	5	สอบในชั้นเรียน (6 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน ทำงาน (6 คน หรือ 100%) ฟังเพลง (4 คน หรือ 66.67%) สนทนากับเจ้าของภาษา (4 คน หรือ 66.67%)
ภาษาอิตาเลียน (N = 2)	4	สอบในชั้นเรียน (2 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน ทำงาน สนทนากับเจ้าของภาษา (2 คน หรือ 100%)
ภาษาสเปน (N = 2)	3	สอบในชั้นเรียน (2 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา (2 คน หรือ 100%)

ตารางที่ 4.72 จำนวนและรายการกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ในระดั้มากถึงมากที่สุด (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ ใช้ภาษาต่างประเทศในระดั้มากถึงมากที่สุด	
	จำนวน กิจกรรม	รายการกิจกรรม และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ทำการกิจกรรม
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	3	ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (8 คน หรือ 100%) สอบในชั้นเรียน (7 คน หรือ 87.50%) สนทนากับเจ้าของภาษา (6 คน หรือ 75%)
ภาษาจีน (N = 12)	3	สอบในชั้นเรียน (12 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (9 คน หรือ 75%) ฟังเพลง (7 คน หรือ 58.33%)
ภาษามลายู (N = 8)	3	สอบในชั้นเรียน (8 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (7 คน หรือ 87.50%) สนทนากับเจ้าของภาษา (5 คน หรือ 62.50%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	2	สอบในชั้นเรียน (11 คน หรือ 91.67%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (11 คน หรือ 91.67%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	2	สอบในชั้นเรียน (4 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (3 คน หรือ 75%)
ภาษาเขมร (N = 4)	2	สอบในชั้นเรียน (3 คน หรือ 75%) เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา (3 คน หรือ 75%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.72 ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีกิจกรรมการใช้ภาษาญี่ปุ่นที่หลากหลายที่สุด กล่าวคือ มีถึง 6 กิจกรรม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีกิจกรรมการใช้ภาษาหลากหลายรองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและเกาหลี เป็นที่น่าสังเกตว่า กิจกรรมการใช้ภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสามกลุ่มนี้มีทั้งกิจกรรมที่อยู่ในและนอกบริบทการเรียนในชั้นเรียน เช่น ดูหนัง ฟังเพลง และทำงาน เป็นต้น ในทางตรงกันข้าม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีกิจกรรมการใช้ภาษาต่างประเทศไม่หลากหลาย คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส อาหรับ และเขมรส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการทำกิจกรรมเพียง 2 กิจกรรม และกิจกรรมส่วนใหญ่จำกัดอยู่ในบริบทการเรียนในชั้นเรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆ ในระดั้มากถึงมากที่สุดแยกตามสถานะการเรียน พบข้อมูลที่น่าสนใจดังนำเสนอในตารางที่ 4.73

ตารางที่ 4.73 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุดแยกตามสถานะการเรียน

กิจกรรม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมในระดับมากถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะ วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
สอบในชั้นเรียน	30 (96.77%)	60 (93.75%)	35 (83.33%)	125 (91.24%)
ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน	30 (96.77%)	56 (87.50%)	32 (76.19%)	118 (86.13%)
ฟังเพลง	16 (51.61%)	30 (46.88%)	30 (71.43%)	76 (55.47%)
สอบเพื่อเรียนต่อ	15 (48.39%)	28 (43.75%)	29 (69.05%)	72 (52.55%)
ทำงาน	19 (61.29%)	31 (48.44%)	15 (35.71%)	65 (47.45%)
สนทนากับเจ้าของภาษา	20 (64.52%)	25 (39.06%)	6 (14.29%)	51 (37.23%)
เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา	13 (41.94%)	28 (43.75%)	6 (14.29%)	47 (34.31%)
ดูหนัง	8 (25.81%)	12 (18.75%)	23 (54.76%)	43 (31.39%)

เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด พบข้อสังเกตที่น่าสนใจดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำงาน (19 คน หรือ 61.29%) และสนทนากับเจ้าของภาษา (20 คน หรือ 64.52%) มากที่สุด กล่าวคือ มากกว่าประมาณ 1-2 เท่าของจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะว่า นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการฝึกงานตามที่หลักสูตรกำหนด นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมักจะมีโอกาสเรียนกับผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา เงื่อนไขทั้งสองประการนี้น่าจะทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีอัตราส่วนจำนวนผู้ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำงานและสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุดที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการสนทนากับเจ้าของภาษา และเรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา (กิจกรรมละ 6 คน หรือ 14.29%) น้อยที่สุดอย่างเห็นได้ชัด ข้อสังเกตนี้สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานอาจไม่ค่อยมีโอกาส

สัมผัสเจ้าของภาษาโดยตรงทั้งในหรือนอกบริบทชั้นเรียน นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ส่วนใหญ่อาจเรียนภาษาอังกฤษตามข้อบังคับของหลักสูตร ความสนใจในการเรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษาจึงอาจมีจำกัด ในทางตรงกันข้าม จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานที่ใช้ภาษาอังกฤษในการฟังเพลง (30 คน หรือ 71.43%) และคู่มือ (23 คน หรือ 54.76%) มีมากที่สุด จะเห็นได้ว่ากิจกรรมดังกล่าวล้วนเป็นกิจกรรมเพื่อความบันเทิงและอยู่ในรูปสื่อที่แพร่หลาย เป็นที่น่าสังเกตว่าสื่อทำนองเดียวกันนี้แพร่หลายในภาษาต่างประเทศอื่นๆ ไม่เท่ากับที่แพร่หลายในภาษาอังกฤษ

1.2.6 ประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและจัดลำดับความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมที่มีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะภาษาการใช้ต่างประเทศมากถึงมากที่สุดปรากฏในตารางที่ 4.74

ตารางที่ 4.74 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่เห็นว่ากิจกรรมต่างๆมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด

กิจกรรม		กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่ากิจกรรมมีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาลี	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	มลายู	อาหรับ	เขมร	รวมทุกภาษา
		(N = 65)	(N = 12)	(N = 8)	(N = 2)	(N = 2)	(N = 12)	(N = 14)	(N = 6)	(N = 8)	(N = 4)	(N = 4)	(N = 137)
เรียนรู้ด้วยตนเอง	จำนวน	48	8	7	2	2	9	11	5	6	2	2	102
		73.85%	66.67%	87.50%	100%	100%	75%	78.57%	83.33%	75%	50%	50%	74.45%
ตำรา สื่อ และอื่นๆ	ลำดับ	1	4	1	1	1	2	2	2	1	1	2	1
ร้องเพลง	จำนวน	48	11	4	1	2	8	12	6	2	1	1	96
		75%	91.67%	50%	50%	100%	72.73%	85.71%	100%	25%	25%	25%	71.11%
	ลำดับ	2	1	3	2	1	3	1	1	3	2	3	2

ตารางที่ 4.74 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่เห็นว่ากิจกรรมต่างๆมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด (ต่อ)

กิจกรรม		กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่ากิจกรรมมีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุด											
		อังกฤษ (N = 65)	ฝรั่งเศส (N = 12)	เยอรมัน (N = 8)	สเปน (N = 2)	อิตาลี เลียน (N = 2)	จีน (N = 12)	ญี่ปุ่น (N = 14)	เกาหลี (N = 6)	มลายู (N = 8)	อาหรับ (N = 4)	เขมร (N = 4)	รวมทุก ภาษา (N = 137)
พูดหน้า ชั้นเรียน/ ในที่ ชุมชน	จำนวน	41 63.08%	10 83.33%	7 87.50%	2 100%	1 50%	10 83.33%	9 64.29%	4 66.67%	6 75%	2 50%	2 50%	94 68.61%
	ลำดับ	3	2	1	1	2	1	3	3	1	1	2	3
เล่นเกม ทางภาษา	จำนวน	40 61.54 %	11 91.67%	6 75%	2 100%	2 100%	5 41.67%	7 50%	4 66.67%	1 12.50%	1 25%	4 100%	83 60.58%
	ลำดับ	4	1	2	1	1	5	5	3	4	2	1	4
เล่าเรื่อง	จำนวน	31 47.69 %	10 83.33%	7 87.50%	2 100%	1 50%	4 33.33%	8 57.14%	3 50%	3 37.50%	1 25%	2 50%	72 52.55%
	ลำดับ	5	2	1	1	2	6	4	4	2	2	2	5
เล่นละคร	จำนวน	28 43.08 %	9 75%	6 75%	2 100%	1 50%	7 58.33%	8 57.14%	5 83.33%	3 37.50%	-	1 25%	70 51.09%
	ลำดับ	6	3	2	1	2	4	4	2	2	-	3	6
ทบทวน ปัญหา	จำนวน	21 32.31 %	8 66.67%	4 50%	1 50%	2 100%	4 33.33%	5 35.71%	4 66.67%	2 25%	1 25%	2 50%	54 39.42%
	ลำดับ	7	4	3	2	1	6	6	3	3	2	2	7

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นว่ากิจกรรมต่างๆมีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุดตามลำดับจำนวนผู้ให้ความเห็นดังนี้ คือ

1. การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่นๆ (102 คน หรือ 74.45%)
2. การร้องเพลง (96 คน หรือ 71.11%)
3. การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ประชุม (94 คน หรือ 68.61%)
4. การเล่นเกมทางภาษา (83 คน หรือ 60.58%)
5. การเล่าเรื่อง (72 คน หรือ 52.55%)
6. การเล่นละคร (70 คน หรือ 51.09%)

7. การทาบปัญหา (54 คน หรือ 39.42%)

จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งเห็นว่ากิจกรรมใน 6 ลำดับแรกมีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด แต่สำหรับกิจกรรมการทาบปัญหาซึ่งอยู่ในลำดับสุดท้ายนั้น มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 39.42% ที่เห็นว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด นอกจากนี้ จะสังเกตได้ว่ากิจกรรมในสองลำดับแรกเป็นกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสามารถทำได้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ในขณะที่กิจกรรมในลำดับที่ 3-7 เป็นกิจกรรมที่ทำในชั้นเรียนเป็นส่วนใหญ่

อย่างไรก็ดี จากการวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบข้อสังเกตดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกภาษาส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด คือ การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่นๆ และการพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ประชุม
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน อิตาลี และเกาหลีจำนวนกึ่งหนึ่งหรือมากกว่ากึ่งหนึ่งเห็นว่าทุกกิจกรรมมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน อิตาลี เห็นประโยชน์ของทุกกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียน
3. ส่วนน้อยของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายู (12.50%-37.50%) และส่วนน้อยของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับ (0%-25%) เห็นว่าทุกกิจกรรม ยกเว้นกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่นๆ และการพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ประชุม มีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายูและอาหรับไม่เห็นประโยชน์ของการร้องเพลง การเล่นเกมทางภาษา การเล่าเรื่อง การเล่นเกม การทาบปัญหาในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษามลายูและอาหรับ การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายูและอาหรับไม่เห็นประโยชน์ของกิจกรรมเหล่านี้ในการช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษา อาจเป็นเพราะไม่มีโอกาสได้ทำกิจกรรมดังกล่าวมากนัก จึงไม่เห็นประโยชน์ ข้อสังเกตนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นประสพการณ์เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนของกลุ่มตัวอย่างได้ในระดับหนึ่ง
4. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษจำนวนไม่ถึงกึ่งหนึ่ง (21 คน หรือ 32.31%-31 คน หรือ 47.69%) เห็นว่าการเล่าเรื่อง การเล่นเกม และการทาบปัญหามีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัว

อย่างผู้เรียนภาษาจีนจำนวนไม่ถึงกึ่งหนึ่ง (4 คน หรือ 33.33%-5 คน หรือ 41.67%) เห็นว่าการเล่นเกมทางภาษา การเล่าเรื่อง และการทนายปัญหาที่มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจำนวนไม่ถึงกึ่งหนึ่ง (5 คน หรือ 35.71%) เห็นว่าการทนายปัญหาที่มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมรเพียงคนเดียว (25%) เห็นว่าการร้องเพลง และการเล่นละครมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ จีน และญี่ปุ่นส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการทนายปัญหาในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและเขมรส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการเล่นละครในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและเขมร กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและจีนส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการเล่าเรื่องในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและจีน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการเล่นเกมทางภาษาในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาจีน และท้ายที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมรส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการร้องเพลงในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเขมร

การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างๆ ในงานวิจัยนี้มีความเห็นที่หลากหลายเกี่ยวกับประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆ อันได้แก่ การร้องเพลง การเล่นเกมทางภาษา การเล่าเรื่อง การเล่นละคร และการทนายปัญหาในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ น่าจะสะท้อนและยืนยันแนวคิดเรื่องความแตกต่างระหว่างผู้เรียน (individual learner differences) กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างๆ ในงานวิจัยนี้อาจมีบุคลิกภาพ ความเชื่อ ทศนคติ ความสนใจ สติลาการเรียน (learning styles) ประสบการณ์การเรียน ตลอดจนความคุ้นเคยกับกิจกรรมการเรียน และวิธีการสอนของครูผู้สอนที่ไม่เหมือนกัน ความแตกต่างระหว่างผู้เรียนในหลายแง่มุมเหล่านี้ อาจมีส่วนทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกิจกรรมดังกล่าวในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกัน

1.2.7 ความต้องการในการฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศ

ตารางที่ 4.75 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับความต้องการในการฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศ

ตารางที่ 4.75 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับความต้องการในการฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆเกี่ยวกับความต้องการในการฝึกทักษะภาษาในต่างประเทศ		
	ไม่เลย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	-	6 (9.23%)	59 (90.77%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	-	1 (8.33%)	11 (91.67%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	-	-	8 (100%)
ภาษาสเปน (N = 2)	-	-	2 (100%)
ภาษาอิตาลี (N = 2)	-	-	2 (100%)
ภาษาจีน (N = 12)	-	-	12 (100%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	-	-	14 (100%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	-	-	6 (100%)
ภาษามลายู (N* = 7)	1 (14.29%)	1 (14.29%)	5 (71.43%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	1 (25%)	-	3 (75%)
ภาษาเขมร (N = 4)	-	1 (25%)	3 (75%)
รวมทุกภาษา (N* = 136)	2 (1.47%)	9 (6.62%)	125 (91.91%)

*กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนไม่ตอบ 1 ราย

ข้อมูลในตารางที่ 4.75 ซึ่งให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกือบทั้งหมด (125 คน หรือ 91.91%) ต้องการฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อค้นพบนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดในงานวิจัยนี้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของการได้สัมผัสและฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศซึ่งเป็นประสบการณ์ตรง อย่างไรก็ตาม จะสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายูเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่มีผู้ที่ไม่ต้องการฝึกทักษะภาษาในต่างประเทศเลย และผู้ที่ต้องการฝึกทักษะดังกล่าวในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด (ความเห็นละ 1 คน หรือ 14.29%) ข้อค้นพบนี้ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ หากพิจารณาความจริงที่ว่าภาษามลายูเป็นภาษาของเพื่อนบ้านใกล้เคียง และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในภาคใต้ซึ่งมีพรมแดนติดต่อกับประเทศมาเลเซีย มีโอกาสสัมผัสและฝึกทักษะภาษามลายูกับเจ้าของภาษาโดยไม่จำเป็นต้องเดินทางไปประเทศมาเลเซีย หรืออีกนัยหนึ่ง อาจเป็นไปได้ที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษามลายูเป็นภาษาถิ่นของตนเองอยู่แล้ว จึงไม่เห็นความจำเป็นในการฝึกทักษะภาษาดังกล่าวในต่างประเทศ

1.3 โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆ

ตารางที่ 4.76 นำเสนอผลการวิเคราะห์จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุดและผลการจัดลำดับโอกาสฝึกฝนดังกล่าว

ตารางที่ 4.76 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด

แหล่งเรียนรู้/สื่อ/ กิจกรรม		จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ N = 65	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตาลี N = 2	จีน N = 12	ญี่ปุ่น N = 14	เกาหลี N = 6	มลายู N = 8	อาหรับ N = 4	เขมร N = 4	รวมทุก ภาษา N = 137
ตำราเรียน	จำนวน	55 84.62%	10 83.33%	8 100%	2 100%	2 100%	11 91.67%	13 92.86%	6 100%	6 75%	3 75%	3 75%	119 86.86%
	ลำดับ	1	1	1	1	1	1	1	1	2	1	1	1
การฝึกทำ แบบฝึกหัด และข้อสอบ	จำนวน	40 61.54%	10 83.33%	6 75%	2 100%	2 100%	8 66.67%	11 78.57%	5 83.33%	7 87.50%	3 75%	3 75%	97 70.80%
	ลำดับ	5	1	2	1	1	2	2	2	1	1	1	2
เพลง	จำนวน	44 67.69%	6 50%	1 12.50%	1 50%	-	11 91.67%	9 64.29%	3 50%	2 25%	1 25%	-	78 56.93%
	ลำดับ	3	2	6	2	-	1	4	4	5	3	-	3
โปรแกรม คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต	จำนวน	48 73.85%	4 33.33%	2 25%	2 100%	2 100%	3 25%	5 35.71%	2 33.33%	2 25%	2 50%	2 50%	74 54.01%
	ลำดับ	2	4	5	1	1	5	6	5	5	2	2	4
ศูนย์การ เรียนรู้ด้วย ตนเอง	จำนวน	25 38.46%	4 33.33%	4 50%	2 100%	2 100%	5 41.67%	9 64.29%	4 66.67%	3 37.50%	1 25%	1 25%	60 43.80%
	ลำดับ	8	4	3	1	1	3	4	3	4	3	3	5
การสนทนา กับเจ้าของ ภาษา	จำนวน	17 26.15%	6 50%	6 75%	2 100%	2 100%	5 41.67%	10 71.43%	5 83.33%	6 75%	-	-	59 43.07%
	ลำดับ	10	2	2	1	1	3	3	2	2	-	-	6
ภาพยนตร์	จำนวน	43 66.15%	1 8.33%	-	1 50%	-	2 16.67%	5 35.71%	3 50%	2 25%	1 25%	-	58 42.34%
	ลำดับ	4	6	-	2	-	6	6	4	5	3	-	7

ตารางที่ 4.76 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม
ต่างๆในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด (ต่อ)

แหล่งเรียนรู้/สื่อ/ กิจกรรม		จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ N = 65	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตาลี N = 2	จีน N = 12	ญี่ปุ่น N = 14	เกาหลี N = 6	มลายู N = 8	อาหรับ N = 4	เขมร N = 4	รวมทุก ภาษา N = 137
หนังสือ/สิ่ง พิมพ์	จำนวน	28 43.75%	4 33.33%	6 75%	-	1 50%	3 25%	6 42.86%	2 33.33%	4 50%	-	1 25%	55 40.44%
	ลำดับ	7	4	2	-	2	5	5	5	3	-	3	8
รายการ โทร ทัศน์	จำนวน	33 50.77%	-	1 12.50%	-	-	3 25%	6 42.86%	1 16.67%	1 12.50%	1 25%	-	46 33.58%
	ลำดับ	6	-	6	-	-	5	5	6	6	3	-	9
การเรียน เสริมทักษะ จากแหล่ง ภายนอก	จำนวน	18 27.69%	5 41.67%	2 25%	1 50%	-	4 33.33%	5 35.71%	1 16.67%	2 25%	1 25%	1 25%	40 29.20%
	ลำดับ	9	3	5	2	-	4	6	6	5	3	3	10
การทำงาน	จำนวน	9 13.85%	4 33.33%	3 37.50%	-	-	4 33.33%	3 21.43%	3 50%	3 37.50%	-	1 25%	30 21.90%
	ลำดับ	12	4	4	-	-	4	7	4	4	-	3	11
รายการวิทยุ	จำนวน	16 24.62%	-	1 12.50%	-	-	2 16.67%	2 14.29%	1 16.67%	1 12.50%	-	-	23 16.79%
	ลำดับ	11	-	6	-	-	6	8	6	6	-	-	12
กิจกรรมค่าย ภาษาต่าง ประเทศ	จำนวน	8 12.31%	-	3 37.50%	1 50%	-	1 8.33%	1 7.14%	2 33.33%	1 12.50%	-	-	17 12.41%
	ลำดับ	13	-	4	2	-	7	9	5	6	-	-	13
การไปต่าง ประเทศ	จำนวน	3 4.62%	2 16.67%	-	1 50%	-	4 33.33%	1 7.14%	2 33.33%	2 25%	-	1 25%	16 11.68%
	ลำดับ	14	5	-	2	-	4	9	5	5	-	3	14

จากข้อมูลที่น่าเสนอในตารางที่ 4.76 จะเห็นได้ว่า ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด มีจำนวนตามลำดับดังนี้

1. ดำราเรียน (119 คน หรือ 86.86%)

2. การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (97 คน หรือ 70.80%)
3. เพลง (78 คน หรือ 56.93%)
4. โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต (74 คน หรือ 54.01%)
5. ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (60 คน หรือ 43.80%)
6. การสนทนากับเจ้าของภาษา (59 คน หรือ 43.07%)
7. ภาพยนตร์ (58 คน หรือ 42.34%)
8. หนังสือ/สิ่งพิมพ์ (55 คน หรือ 40.44%)
9. รายการโทรทัศน์ (46 คน หรือ 33.58%)
10. การเรียนเสริมทักษะจากแหล่งภายนอก (40 คน หรือ 29.20%)
11. การทำงาน (30 คน หรือ 21.90%)
12. รายการวิทยุ (23 คน หรือ 16.79%)
13. กิจกรรมค่ายภาษาต่างประเทศ (17 คน หรือ 12.41%)
14. การไปต่างประเทศ (16 คน หรือ 11.68%)

จะสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือมากกว่าครึ่งหนึ่งมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมเพียง 4 ประเภท คือ ตำราเรียน การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ เพลง และ โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต จะเห็นได้ว่าแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมในสองลำดับแรกอยู่ในบริบทชั้นเรียน ในขณะที่แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมในลำดับที่สามและสี่อยู่ในบริบทนอกชั้นเรียน สำหรับแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่เหลืออีก 10 ประเภทนั้น กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนน้อยกว่าครึ่งหนึ่งมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ซึ่งก็หมายความว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่ 10 ประเภทดังกล่าวในระดับน้อยนั่นเอง ข้อสังเกตนี้สะท้อนให้เห็นในภาพรวมว่า โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในงานวิจัยนี้มีค่อนข้างจำกัด อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลในรายละเอียด พบว่าโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนดูเหมือนจะแปรผันตามภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเรียนและตามสถานะการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นๆ ดังจะนำเสนอต่อไป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบข้อสังเกตเกี่ยวกับโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนดังนี้

ส่วนใหญ่หรือทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน (2 คน 100%) อิตาลี (2 คน หรือ 100%) เกาหลี (5 คน หรือ 83.33%) มลายู (6 คน หรือ 75%) เยอรมัน (6 คน หรือ 75%) และ ญี่ปุ่น (10 คน หรือ 71.43%) มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสที่มีโอกาสดังกล่าวมีเพียงครั้งหนึ่ง (6 คน หรือ 50%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียงประมาณหนึ่งในสี่เท่านั้น (17 คน หรือ 26.15%) การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อิตาลี เกาหลี มลายู เยอรมัน และญี่ปุ่นมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด น่าจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีโอกาสได้เรียนกับผู้สอนชาวต่างประเทศ จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเพียงหนึ่งในสี่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากการสนทนากับเจ้าของภาษา ทั้งนี้เพราะผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเป็นคนไทย

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากเพลงในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนสูงสุด (11 คน หรือ 91.67%) ซึ่งเท่ากับอัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาจากตำราเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด อาจเป็นไปได้ว่า เพลงจีนสามารถเข้าถึงไม่ยาก และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนชอบและสนใจฟังเพลงจีน หรือผู้สอนใช้เพลงเป็นสื่อในการสอน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากภาพยนตร์ในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนสูงสุด (43 คน หรือ 66.15%) ข้อสังเกตนี้สะท้อนความจริงที่ว่า ภาพยนตร์เสียงภาษาอังกฤษเป็นสื่อบันเทิงที่หาได้ไม่ยากในปัจจุบัน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากหนังสือ/สิ่งพิมพ์ในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนสูงสุด (6 คน หรือ 75%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อิตาลี ญี่ปุ่น และเกาหลีเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนสูงสุด กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาลีทุกคน และมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (9 คน หรือ 64.29%) และเกาหลี (4 คน หรือ 66.67%) มีโอกาสดังกล่าว เป็นที่น่าสังเกตว่าภาษาสเปน อิตาลี ญี่ปุ่น และเกาหลี เป็นภาษาที่ไม่แพร่หลายในสื่อต่างๆ มากเท่าภาษาอังกฤษ ดังนั้น ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองจึงนับเป็นแหล่งสำคัญสำหรับผู้เรียนในการฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ

การวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมในแง่จำนวนและรายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแต่ละภาษาส่วนใหญ่หรือมากกว่าครึ่งหนึ่งมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด ทำให้ได้ภาพอัตราการใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแต่ละภาษาที่ชัดเจนขึ้น ดังนำเสนอในตารางที่ 4.77

ตารางที่ 4.77 จำนวนและรายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม ที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด	
	จำนวนแหล่งเรียนรู้/ สื่อ/กิจกรรม	รายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสฝึกฝน
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	6	ตำราเรียน (55 คน หรือ 84.62%) โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต (48 คน หรือ 73.85%) เพลง (44 คน หรือ 67.69%) ภาพยนตร์ (43 คน หรือ 66.15%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (40 คน หรือ 61.54%) รายการโทรทัศน์ (33 คน หรือ 50.77%)
ภาษาสเปน (N = 2)	5	ตำราเรียน (2 คน หรือ 100%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (2 คน หรือ 100%) โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต (2 คน หรือ 100%) ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (2 คน หรือ 100%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (2 คน หรือ 100%)
ภาษาอิตาลี (N = 2)	5	ตำราเรียน (2 คน หรือ 100%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (2 คน หรือ 100%) โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต (2 คน หรือ 100%) ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (2 คน หรือ 100%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (2 คน หรือ 100%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	5	ตำราเรียน (13 คน หรือ 92.86%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (11 คน หรือ 78.57%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (10 คน หรือ 71.43%) เพลง (9 คน หรือ 64.29%) ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (9 คน หรือ 64.29%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	4	ตำราเรียน (8 คน หรือ 100%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (6 คน หรือ 75%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (6 คน หรือ 75%) หนังสือ/สิ่งพิมพ์ (6 คน หรือ 75%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	4	ตำราเรียน (6 คน หรือ 100%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (5 คน หรือ 83.33%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (5 คน หรือ 83.33%) ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (4 คน หรือ 66.67%)
ภาษามลายู (N = 8)	3	การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (7 คน หรือ 87.50%) ตำราเรียน (6 คน หรือ 75%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (6 คน หรือ 75%)
ภาษาจีน (N = 12)	3	ตำราเรียน (11 คน หรือ 91.67%) เพลง (11 คน หรือ 91.67%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (8 คน หรือ 66.67%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	2	ตำราเรียน (10 คน หรือ 83.33%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (10 คน หรือ 83.33%)

ตารางที่ 4.77 จำนวนและรายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม ที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด	
	จำนวนแหล่งเรียนรู้/ สื่อ/กิจกรรม	รายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสฝึกฝน
ภาษาอาหรับ (N = 4)	2	ตำราเรียน (3 คน หรือ 75%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (3 คน หรือ 75%)
ภาษาเขมร (N = 4)	2	ตำราเรียน (3 คน หรือ 75%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (3 คน หรือ 75%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.77 ซึ่งให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมในระดับมากถึงมากที่สุดที่หลากหลายที่สุด กล่าวคือ มีแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมเพื่อการฝึกฝนถึง 6 ประเภท กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่หลากหลายรองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อิตาลี และญี่ปุ่น ในทางกลับกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่ไม่หลากหลาย คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส อาหรับ และเขมร ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมในบริบทการเรียนในชั้นเรียนเพียง 2 ประเภทเท่านั้น คือ ตำราเรียนและการฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ

เมื่อนำข้อมูลรายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุดที่นำเสนอไปแล้วในตารางที่ 4.77 มาวิเคราะห์เพิ่มเติม พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะที่ต่างกันมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราที่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่แสดงในตารางที่ 4.78

ตารางที่ 4.78 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุดแยกตามสถานะการเรียน

แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะวิชา พื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
ตำราเรียน	29 (93.55%)	55 (85.94%)	35 (83.33%)	119 (86.86%)
การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ	24 (77.42%)	45 (70.31%)	28 (66.67%)	97 (70.80%)
เพลง	19 (61.29%)	31 (48.44%)	28 (66.67%)	78 (56.93%)
โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต	15 (48.39%)	32 (50%)	27 (64.29%)	74 (54.01%)
ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง	12 (38.71%)	33 (51.56%)	15 (35.71%)	60 (43.80%)
การสนทนากับเจ้าของภาษา	24 (77.42%)	28 (43.75%)	7 (16.67%)	59 (43.07%)
ภาพยนตร์	8 (25.81%)	22 (34.38%)	28 (66.67%)	58 (42.34%)
หนังสือ/สิ่งพิมพ์	16 (51.61%)	27 (42.19%)	12 (29.27%)	55 (40.44%)
รายการโทรทัศน์	9 (29.03%)	18 (28.13%)	19 (45.24%)	46 (33.58%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.78 ซึ่งให้เห็นความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะในด้าน โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมอย่างเห็นได้ชัด ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากตำราเรียน การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ การสนทนากับเจ้าของภาษา และหนังสือ/สิ่งพิมพ์ในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเป็นกลุ่มที่มุ่งเน้นการเรียนภาษาอย่างจริงจัง จึงจำเป็นต้องฝึกฝนและทำแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ยังมีความจำเป็น มีความสามารถ และมีโอกาสค้นคว้าจากตำราเรียนและหนังสือ/สิ่งพิมพ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนอื่นๆ การเป็นผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกยังทำให้กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีโอกาสได้เรียนกับผู้

สอนซึ่งเป็นเจ้าของภาษาซึ่งส่งผลให้มีโอกาสสนทนากับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ

2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) ข้อค้นพบนี้อาจจะสะท้อนให้เห็นความสนใจและความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมากถึงมากที่สุดมีประมาณกึ่งหนึ่ง (33 คน หรือ 51.56%) เท่านั้น
3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากเพลง โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต ภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกและวิชาเลือก เป็นที่น่าสังเกตว่าแหล่งฝึกฝนเหล่านี้ล้วนจัดอยู่ในประเภทสื่อและบันเทิง ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานอาจใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความบันเทิงมากกว่าความรู้และทักษะ

เมื่อประมวลข้อมูลทั้งหมดที่น่าเสนอมาข้างต้น อาจจะต้องสังเกตรูปแบบได้ว่า โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากแปรผันตามภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเรียนและตามสถานะการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นๆแล้ว ยังอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆอีกหลายปัจจัย เช่น บทบาทและสถานภาพของภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเรียนในสังคมภาคใต้ ความแพร่หลายของสื่อและความสามารถในการเข้าถึงซึ่งไม่เท่ากันในทุกภาษา ด้วยเหตุนี้ จึงไม่น่าแปลกใจที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่มากและหลากหลายที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมรส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสดังกล่าวเลย ปัจจัยอื่นๆที่น่าจะมีผลต่อโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สถานที่ตั้งและสิ่งแวดล้อมของชุมชนที่สถาบันการศึกษาตั้งอยู่นโยบายและการให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของสถาบัน ความพร้อมด้านต่างๆของสถาบัน เช่น ครูผู้สอนชาวต่างประเทศ วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องข่ายอินเทอร์เน็ต ตลอดจนแหล่ง

ตารางที่ 4.79 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด (ต่อ)

พฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศ		จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ N = 65	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตาลี N = 2	จีน N = 12	ญี่ปุ่น N = 14	เกาหลี N = 6	มลายู N = 8	อาหรับ N = 4	เขมร N = 4	รวมทุก ภาษา N = 137
ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง	จำนวน	29	5	-	2	1	3	8	2	4	-	2	56
	ลำดับ	44.62%	41.67%		100%	50%	25%	57.14%	33.33%	50%		50%	40.88%
ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต	จำนวน	26	3	1	1	2	2	5	3	2	1	2	48
	ลำดับ	40%	25.00%	12.50%	50%	100%	16.67%	35.71%	50%	25%	25%	50%	35.04%

ตารางที่ 4.79 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุดมีจำนวนตามลำดับดังนี้

1. เข้าเรียนสม่ำเสมอ (131 คน หรือ 95.62%)
2. ส่งงาน/การบ้าน (127 คน หรือ 92.70%)
3. ปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียน (88 คน หรือ 64.23%)
4. ทบทวนบทเรียน (83 คน หรือ 60.58%)
5. ปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน (62 คน หรือ 45.26%)
6. ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (56 คน หรือ 40.88%)
7. ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต (48 คน หรือ 35.04%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกือบทั้งหมดเข้าเรียนสม่ำเสมอและส่งงาน/การบ้านในระดับมากถึงมากที่สุด จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมเรียนภาษาต่างประเทศดังกล่าวเป็นพฤติกรรมพื้นฐานหรือข้อกำหนดของการเรียนในชั้นเรียนโดยทั่วไป กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียนและทบทวนบทเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อมูลนี้อาจสะท้อนให้เห็นอัตราส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ที่มีความใส่ใจในการเรียน อย่างไรก็ตามก็คื เป็นที่น่าสังเกตว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียนในระดับมากถึงมากที่สุดมีมากกว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ปรึกษาอาจารย์ ข้อสังเกตนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะปรึกษาเพื่อนมากกว่าอาจารย์เมื่อมีปัญหาการเรียน กลุ่มตัวอย่างน้อยกว่าครึ่งหนึ่งค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองและจากอินเทอร์เน็ตในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่าอัตราส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่สนใจชวนหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียนมีไม่มากนัก

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะที่ต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากข้อมูลในตารางที่ 4.80

ตารางที่ 4.80 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด แยกตามสถานะการเรียน

พฤติกรรมการเรียน ภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมในระดับมากถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะวิชา เอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะ วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
เข้าเรียนสม่ำเสมอ	30 (96.77%)	61 (95.31%)	40 (95.24%)	131 (95.62%)
ส่งงาน/การบ้าน	27 (87.10%)	58 (90.63%)	42 (100%)	127 (92.70%)
ปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียน	17 (54.84%)	47 (73.44%)	24 (57.14%)	88 (64.23%)
ทบทวนบทเรียน	21 (67.74%)	43 (67.19%)	19 (45.24%)	83 (60.58%)
ปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน	17 (54.84%)	35 (54.69%)	10 (23.81%)	62 (45.26%)
ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ ศูนย์ การเรียนรู้ด้วยตนเอง	15 (48.39%)	27 (42.19%)	14 (33.33%)	56 (40.88%)
ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต	13 (41.94%)	24 (37.50%)	11 (26.19%)	48 (35.04%)

เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะที่มีพฤติกรรมการเรียนต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด พบข้อสังเกตดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานส่งงาน/การบ้านในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนสูงสุด อาจเป็นไปได้ที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้ต้องเรียนภาษาอังกฤษตามข้อบังคับของหลักสูตร โดยที่ตนเองไม่ถนัดและไม่มีทักษะภาษาอังกฤษมาก

- นัก จึงเห็นความจำเป็นในการส่งงาน/การบ้านตามข้อกำหนดของผู้สอน ทั้งนี้เพื่อให้ตนเองมีคะแนนเก็บและสามารถสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ได้
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ)
 3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานทบทวนบทเรียนและปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนต่ำสุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกและวิชาเลือกมีพฤติกรรมเหล่านี้ในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน
 4. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และจากอินเทอร์เน็ตในอัตราส่วนสูงสุด ที่กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกอาจทำให้มีความต้องการหรือจำเป็นในการค้นคว้ามากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมีจำนวนไม่มากนัก

1.5 การใช้ภาษาต่างประเทศในอนาคต

1.5.1 โอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อปรากฏในตารางที่ 4.81

ตารางที่ 4.81 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อ

ประเด็น ความคิดเห็น	ระดับ ความคิดเห็น	อังกฤษ N = 65	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตาลี เลียน N = 2	จีน N = 12	ญี่ปุ่น N = 14	เกาหลี N = 6	มลายู N = 8	อาหรับ N = 4	เขมร N = 4	รวมทุก ภาษา N = 137
มีความ ประสงค์จะ ศึกษาต่อ ทันที	ไม่เลย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
	น้อยถึง น้อยที่สุด	12 18.46%	5 41.67%	2 25%	-	2 100%	3 25%	4 28.57%	3 50%	3 37.50%	-	-	34 24.82%
	มากถึง มากที่สุด	53 81.54%	7 58.33%	6 75%	2 100%	-	9 75%	10 71.43%	3 50%	5 62.50%	4 100%	3 75%	102 74.45%

ตารางที่ 4.81 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อ
(ต่อ)

ประเด็น ความคิด เห็น	ระดับ ความ คิดเห็น	อังกฤษ N = 65	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตาลี N = 2	จีน N = 12	ญี่ปุ่น N = 14	เกาหลี N = 6	มลายู N = 8	อาหรับ N = 4	เขมร N = 4	รวมทุก ภาษา N = 137
มีความ ประสงค์จะ ศึกษาต่อใน สถาบัน ●ในประ เทศ*	ไม่เลย	1 1.56%	1 8.33%	1 12.50%	-	-	-	-	-	-	-	1 25%	4 2.94%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	10 15.63%	3 25%	2 25%	1 50%	2 100%	2 16.67%	6 42.86%	2 33.33%	3 37.50%	1 25%	1 25%	33 24.26%
	มากถึง มากที่สุด	53 82.81%	8 66.67%	5 62.50%	1 50%	-	10 83.33%	8 57.14%	4 66.67%	5 62.50%	3 75%	2 50%	99 72.79%
●ต่าง ประเทศ	ไม่เลย	6 9.23%	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1 25%	7 5.11%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	20 30.77%	5 41.67%	1 12.50%	1 50%	-	5 41.67%	-	2 33.33%	3 37.50%	2 50%	1 25%	40 29.20%
	มากถึง มากที่สุด	39 60%	7 58.33%	7 87.50%	1 50%	2 100%	7 58.33%	14 100%	4 66.67%	5 62.50%	2 50%	2 50%	90 65.69%
มีโอกาสได้ ใช้ภาษาเพื่อ การเรียนต่อ	ไม่เลย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	น้อยถึง น้อยที่สุด	5 7.69%	6 50%	2 25%	1 50%	-	5 41.67%	5 35.71%	2 33.33%	3 37.50%	2 50%	3 75%	34 24.82%
	มากถึง มากที่สุด	60 92.31%	6 50%	6 75%	1 50%	2 100%	7 58.33%	9 64.29%	4 66.67%	5 62.50%	2 50%	1 25%	103 75.18%
มีความ พร้อมใน การใช้ภาษา เพื่อการ เรียนต่อ	ไม่เลย	1 1.54%	1 8.33%	-	1 50%	-	-	-	-	-	-	-	3 2.19%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	43 (66.15 %)	9 (75%)	3 (37.50 %)	-	1 (50%)	10 (83.33 %)	9 (64.29 %)	5 (83.33 %)	5 (62.50 %)	3 (75%)	4 (100%)	92 (67.15%)
	มากถึง มากที่สุด	21 (32.31 %)	2 (16.67 %)	5 (62.50 %)	1 (50%)	1 (50%)	2 (16.67 %)	5 (35.71 %)	1 (16.67 %)	3 (37.50 %)	1 (25%)	-	42 (30.66%)

*กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษไม่ตอบ 1 ราย

เมื่อจบการศึกษาและหากมีโอกาสศึกษาต่อ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (102 คน หรือ 74.45%) ต้องการศึกษาค่อกันทีในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างจำนวน 72.79% (หรือ 99 คน จาก 137 คน) ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันในประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 65.69% (หรือ 90 คนจาก 137 คน) ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด จะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันในประเทศมีมากกว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันต่างประเทศ

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (103 คน หรือ 75.18%) ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมร คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด เป็นที่สังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนทุกคนคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่มีอัตราส่วนจำนวนผู้ที่คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดรองลงมาตามลำดับ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ (60 คน หรือ 92.31%) เยอรมัน (6 คน หรือ 75%) เกาหลี (4 คน หรือ 66.67%) ญี่ปุ่น (9 คน หรือ 64.29%) มลายู (5 คน หรือ 62.50%) และจีน (7 คน หรือ 58.33%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส สเปน และอาหรับกึ่งหนึ่งคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาเหล่านี้เพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนอีกกึ่งหนึ่งคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสามภาษาดังกล่าวในประเด็นนี้จึงยังไม่อาจสรุปได้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมรเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ข้อค้นพบนี้สะท้อนให้เห็นว่าภาษาเขมรไม่น่าจะมีบทบาทสำคัญสำหรับการเรียนต่อ

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนน้อยมาก (เพียง 42 คน หรือ 30.66%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ในงานวิจัยนี้ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่มีผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดจำนวนมากกว่ากึ่งหนึ่ง (5 คน หรือ 62.50%) ที่น่าสนใจ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนซึ่งทุกคนคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด แต่จำนวนผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาดังกล่าวในระดับมากถึงมากที่สุดกลับมีเพียง 50% (1 คน) ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งเกือบทั้งหมด (60 คน หรือ 92.31%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด แต่

จำนวนผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาดังกล่าวในระดับมากที่สุดมีประมาณหนึ่งในสาม (21 คน หรือ 32.31%) เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากในงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษประกอบไปด้วยกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษถึงสามสถานะวิชา คือ วิชาเอก วิชาเลือก และวิชาพื้นฐาน โดยกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีจำนวนมากที่สุด ดังนั้น จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ข้อมูลโดยแยกสถานะการเรียนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ได้ภาพความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่สะท้อนความเป็นจริงและชัดเจนยิ่งขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวนำเสนอในตารางที่ 4.82

ตารางที่ 4.82 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อแยกตามสถานะการเรียน

ระดับความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนต่อ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่แสดงความคิดเห็น			
	ผู้เรียนในสถานะวิชาเอก (N = 11)	ผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก (N = 12)	ผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐาน (N = 42)	รวม (N = 65)
ไม่เลย	-	-	1 (2.38%)	1 (1.54%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	4 (36.36%)	7 (58.33%)	32 (76.19%)	43 (66.15%)
มากถึงมากที่สุด	7 (63.64%)	5 (41.67%)	9 (21.43%)	21 (32.31%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.82 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกมากกว่ากึ่งหนึ่ง (7 คน หรือ 63.64%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากที่สุด ขณะที่จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเลือกที่มีความพร้อมดังกล่าวมีไม่ถึงกึ่งหนึ่ง (5 คน หรือ 41.67%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐานที่มีความพร้อมมีเพียงประมาณหนึ่งในห้า (9 คน หรือ 21.43%) ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาในระดับมากที่สุดประมาณหนึ่งในสาม (21 คน หรือ 32.31%) ที่รายงานไปแล้วนั้น ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกนั่นเอง และเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกมีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมาก อัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากที่สุดจึงน้อยตามกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมดังเสนอข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกเป็นอีกกลุ่มตัวอย่างหนึ่งในงานวิจัยนี้ (นอกเหนือจากกลุ่มตัวอย่างผู้

เรียนภาษาเยอรมันซึ่งได้รายงานไปแล้ว) ที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อนำข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาคู่ของคู่ตัวอย่างผู้เรียนทั้งหมดมาวิเคราะห์แยกตามสถานะการเรียน พบความแตกต่างที่น่าสนใจดังนำเสนอในตารางที่ 4.83

ตารางที่ 4.83 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาคู่แยกตามสถานะการเรียน

ระดับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็น			
	ผู้เรียนในสถานะวิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
ไม่เลย	-	2 (3.13%)	1 (2.38%)	3 (2.19%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	16 (51.61%)	44 (68.75%)	32 (76.19%)	92 (67.15%)
มากถึงมากที่สุด	15 (48.39%)	18 (28.13%)	9 (21.43%)	42 (30.66%)

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อแปรผันตามสถานะการเรียนของกลุ่มตัวอย่างอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐาน อย่างไรก็ตาม จะสังเกตเห็นว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดมีค่อนข้างน้อย กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอก วิชาเลือก และวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) ที่มีความพร้อมดังกล่าวมีไม่ถึงครึ่งหนึ่ง (15 คน หรือ 48.39%) ประมาณหนึ่งในสี่ (18 คน หรือ 28.13%) และประมาณหนึ่งในห้า (9 คน หรือ 21.43%) ตามลำดับ

จากการนำข้อมูลความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมาวิเคราะห์แยกตามกลุ่มตัวอย่างสถาบันที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้กำลังศึกษาอยู่ พบข้อสังเกตที่น่าสนใจ ดังแสดงในตารางที่ 4.84

ตารางที่ 4.84 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อแยกตามกลุ่มตัวอย่างสถาบัน

กลุ่มตัวอย่างสถาบัน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ		
	ไม่เลย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
สถาบันราชภัฏ (N = 15)	-	12 (80%)	3 (20%)
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล (N = 13)	1 (7.69%)	10 (76.92%)	2 (15.38%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 (N = 22)	-	18 (81.82%)	4 (18.18%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (N = 43)	1 (2.33%)	26 (60.47%)	16 (37.21%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 (N = 20)	1 (5%)	11 (55%)	8 (40%)
มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (N = 16)	-	12 (75%)	4 (25%)
มหาวิทยาลัยเอกชน (N = 8)	-	3 (37.50%)	5 (62.50%)
รวมทุกกลุ่มตัวอย่างสถาบัน (N = 137)	3 (2.19%)	92 (67.15%)	42 (30.66%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.84 ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างสถาบันส่วนใหญ่ (ยกเว้นมหาวิทยาลัยเอกชน) มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุดจำนวนน้อยมาก ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างสถาบันส่วนใหญ่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ที่ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ หรืออีกนัยหนึ่ง มีความพร้อมน้อยถึงน้อยที่สุดหรือไม่มีเลย กลุ่มตัวอย่างสถาบันที่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ขาดความพร้อมมากที่สุด คือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลซึ่งมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ขาดความพร้อมทั้งหมด 84.62% (11 คน) ถัดมาตามลำดับ คือ มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 (18 คน หรือ 81.82%) สถาบันราชภัฏ (12 คน หรือ 80%) มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (12 คน หรือ 75%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (27 คน หรือ 62.80%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 (12 คน หรือ 60%) และมหาวิทยาลัยเอกชน (3 คน หรือ 37.50%) อย่างไรก็ตาม จะสังเกตได้ว่า ถึงแม้มหาวิทยาลัยเอกชนจะเป็นสถาบันเดียวที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อเรียนต่อมากกว่าสถาบันอื่นๆ (5 คน หรือ 62.50%) จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวก็ยังไม่มากนัก

1.5.2 โอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน

ตารางที่ 4.85 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในอนาคต

ตารางที่ 4.85 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน

ประเด็น ความคิดเห็น	ระดับ ความเห็น	อังกฤษ N=65	ฝรั่งเศส N=12	เยอรมัน N=8	สเปน N=2	อิตาลี N=2	จีน N=12	ญี่ปุ่น N=14	เกาหลี N=6	มลายู N=8	อาหรับ N=4	เขมร N=4	รวมทุก ภาษา N=137
มีความ ประสงค์จะ ทำงานทันที	ไม่เลย	1 1.54%	-	-	-	-	-	1 7.14%	-	-	-	-	2 1.46%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	10 15.38%	5 41.67%	1 12.50%	-	-	5 41.67%	1 7.14%	-	2 25%	-	2 50%	26 18.98%
	มากถึง มากที่สุด	54 83.08%	7 58.33%	7 87.50%	2 100%	2 100%	7 58.33%	12 85.71%	6 100%	6 75%	4 100%	2 50%	109 79.56%
มีโอกาสได้ใช้ ภาษาเพื่อ การทำงาน	ไม่เลย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	น้อยถึง น้อยที่สุด	8 12.31%	7 58.33%	-	1 50%	-	4 33.33%	4 28.57%	1 16.67%	4 50%	2 50%	4 100%	35 25.55%
	มากถึง มากที่สุด	57 87.69%	5 41.67%	8 100%	1 50%	2 100%	8 66.67%	10 71.43%	5 83.33%	4 50%	2 50%	-	102 74.45%
มีความพร้อม ในการใช้ ภาษาเพื่อ การทำงาน	ไม่เลย	-	-	-	-	-	1 8.33%	-	-	-	-	-	1 0.73%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	40 61.54%	11 91.67%	3 37.50%	1 50%	1 50%	6 50%	6 42.86%	2 33.33%	5 62.50%	4 100%	4 100%	83 60.58%
	มากถึง มากที่สุด	25 38.46%	1 8.33%	5 62.50%	1 50%	1 50%	5 41.67%	8 57.14%	4 66.67%	3 37.50%	-	-	53 38.69%

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (109 คน หรือ 79.56%) ประสงค์จะทำงานทันทีในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (102 คน หรือ 74.45%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด เป็นที่สังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันและอิตาลีทุกคนคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่มีอัตราส่วนจำนวนผู้ที่จะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด รองลงมาตามลำดับคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ (57 คน หรือ 87.69%) เกาหลี (5 คน หรือ 83.33%) ญี่ปุ่น (10 คน หรือ 71.43%) และจีน (8 คน หรือ 66.67%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน มลายูและอาหรับก็หนึ่งคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาเหล่านี้เพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนอีกก็หนึ่งคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งสามภาษาดังกล่าวในประเด็นนี้จึงยังไม่อาจสรุปได้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษา

ฝรั่งเศสไม่ถึงกึ่งหนึ่ง (5 คน หรือ 41.67%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมรเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่ทุกคนคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาเขมรเพื่อการทำงานในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ข้อค้นพบนี้สะท้อนให้เห็นว่าภาษาเขมรไม่มีบทบาทสำคัญสำหรับการทำงาน

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนน้อยมาก (เพียง 53 คน หรือ 38.69%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ทุกภาษาในงานวิจัยนี้ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน กลุ่มตัวอย่างเพียงสามกลุ่มที่มีผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด จำนวนมากกว่ากึ่งหนึ่ง คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน (5 คน หรือ 62.50%) ญี่ปุ่น (8 คน หรือ 57.14%) และเกาหลี (4 คน หรือ 66.67%) ที่น่าสนใจ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งส่วนใหญ่ (57 คน หรือ 87.69%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด แต่จำนวนผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาดังกล่าวในระดับมากถึงมากที่สุดกลับมีเพียง 38.46% (25 คน) เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษถึงสามสถานะวิชา คือ วิชาเอก วิชาเลือก และวิชาพื้นฐาน โดยกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีจำนวนมากที่สุด ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมโดยแยกตามสถานะการเรียน ทั้งนี้ เพื่อให้ได้ภาพความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ใกล้เคียงความจริงและชัดเจนยิ่งขึ้น ตารางที่ 4.86 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว

ตารางที่ 4.86 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานแยกตามสถานะการเรียน

ระดับความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่แสดงความคิดเห็น			
	ผู้เรียนในสถานะวิชาเอก (N = 11)	ผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก (N = 12)	ผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐาน (N = 42)	รวม (N = 65)
ไม่เลย	-	-	-	-
น้อยถึงน้อยที่สุด	3 (27.27%)	6 (50%)	31 (73.81%)	40 (61.54%)
มากถึงมากที่สุด	8 (72.73%)	6 (50%)	11 (26.19%)	25 (38.46%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.86 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาเอก ประมวลสามในสี่ (8 คน หรือ 72.73%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาเลือกกิ่งหนึ่ง (6 คน หรือ 50%) มีความพร้อมดังกล่าว และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานศึกษาพื้นฐานที่มีความพร้อมมีเพียงประมาณหนึ่งในห้า (11 คน หรือ 26.19%) ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดเพียง 38.46% (25 คน) ที่รายงานไปแล้วนั้น ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาเอกนั่นเอง และเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาเอกมีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาพื้นฐานมาก อัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดจึงน้อยตามกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมดังเสนอข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาเอกเป็นอีกกลุ่มตัวอย่างหนึ่งในงานวิจัยนี้ (นอกเหนือจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน ญี่ปุ่น และเกาหลีซึ่งได้รายงานไปแล้ว) ที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อนำข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งหมดเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานมาวิเคราะห์เพิ่มเติมแยกตามสถานะการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง พบความแตกต่างที่น่าสนใจดังนำเสนอในตารางที่ 4.87

ตารางที่ 4.87 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานแยกตามสถานะการเรียน

ระดับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็น			
	ผู้เรียนในสถานศึกษาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานศึกษาเลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานศึกษาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
ไม่เลย	-	1 (1.56%)	-	1 (0.73%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	15 (48.39%)	37 (57.81%)	31 (73.81%)	83 (60.58%)
มากถึงมากที่สุด	16 (51.61%)	26 (40.63%)	11 (26.19%)	53 (38.69%)

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานแปรผันตามสถานะการเรียนของกลุ่มตัวอย่างอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากที่สุด ในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก ซึ่งก็มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากที่สุด ในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานเช่นกัน อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี จะสังเกตเห็นว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งสามสถานะที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากที่สุดมีไม่มากนัก กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอก วิชาเลือก และวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) ที่มีความพร้อมดังกล่าวมีประมาณครึ่งหนึ่ง (16 คน หรือ 51.61%) ไม่ถึงครึ่ง (26 คน หรือ 40.63%) และประมาณหนึ่งในสี่ (11 คน หรือ 26.19%) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแยกตามกลุ่มตัวอย่างสถาบันที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้กำลังศึกษาอยู่ พบข้อสังเกตที่น่าสนใจ ดังนำเสนอในตารางที่ 4.88

ตารางที่ 4.88 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานแยกตามกลุ่มตัวอย่างสถาบัน

กลุ่มตัวอย่างสถาบัน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน		
	ไม่เลย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
สถาบันราชภัฏ (N = 15)	-	7 (46.67%)	8 (53.33%)
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล (N = 13)	-	11 (84.62%)	2 (15.38%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 (N = 22)	-	17 (77.27%)	5 (22.73%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (N = 43)	1 (2.33%)	25 (58.14%)	17 (39.53%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 (N = 20)	-	10 (50%)	10 (50%)
มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (N = 16)	-	9 (56.25%)	7 (43.75%)
มหาวิทยาลัยเอกชน (N = 8)	-	4 (50%)	4 (50%)
รวมทุกกลุ่มตัวอย่างสถาบัน (N = 137)	1 (0.73%)	83 (60.58%)	53 (38.69%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.88 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างสถาบันส่วนใหญ่ (ยกเว้นสถาบันราชภัฏ) มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดจำนวนมากถึงมากที่สุดจำนวนน้อยมาก ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างสถาบันส่วนใหญ่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ที่ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน กลุ่มตัวอย่างสถาบันที่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ขาดความพร้อมดังกล่าวมากที่สุดตามลำดับคือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล (11 คน หรือ 84.62%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 (17 คน หรือ 77.27%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (26 คน หรือ 60.47%) มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (9 คน หรือ 56.25%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 (10 คน หรือ 50%) มหาวิทยาลัยเอกชน (4 คน หรือ 50%) และสถาบันราชภัฏ (7 คน หรือ 46.67%) อย่างไรก็ตามก็คิดว่า ถึงแม้สถาบันราชภัฏจะเป็นสถาบันเดียวที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานมากกว่าสถาบันอื่นๆ (8 คน หรือ 53.33%) จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวก็ยังไม่มากนัก

1.5.3 สรุปโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อและการทำงาน

ในภาพรวม จะสรุปได้ว่า จากมุมมองของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ภาษาคำต่างประเทศที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ทุกภาษา (ยกเว้นภาษาเขมร) มีบทบาทสำคัญทั้งในบริบทการศึกษาต่อและบริบทการทำงานในอนาคต ในด้านความคิดเห็นของของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาในอนาคต สามารถสรุปข้อค้นพบสำคัญได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาทั้งเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อมีเพียง 42 คน (30.66%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานมีเพียง 53 คน (38.66%) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานมากกว่าการเรียนต่อเล็กน้อย ทั้งนี้ อาจเป็นไปได้ว่า ทักษะภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการเรียนต่อจะอยู่ในระดับที่สูงและยากขึ้น ในขณะที่ทักษะที่ใช้ในการทำงานจะเน้นความสามารถในการสื่อสารทั่วไป การที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากขาดความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน นอกจากจะสอดคล้องกับข้อค้นพบเกี่ยวกับทักษะความสามารถทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนซึ่งมีค่อนข้างจำกัดที่ได้รายงานไปแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นคุณภาพผู้เรียนและประสิทธิผลการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ในระดับหนึ่ง นอกจากนี้ยังอาจเป็นตัวบ่งชี้

คุณภาพบัณฑิตในอนาคต และอาจพยากรณ์ศักยภาพของบัณฑิตในอนาคตเหล่านี้ในการแข่งขันเข้าสู่ตลาดงานและระดับการศึกษาที่สูงขึ้นได้ไม่มากนัก

2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเพียงสองกลุ่มที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอก และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานมีสี่กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอก กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน เกาหลี และญี่ปุ่น จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอก และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันเป็นเพียงสองกลุ่มตัวอย่างที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนทั้งเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน
3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงานในจำนวนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก ในทำนองเดียวกัน จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงานก็มีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐาน ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงานมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีความพร้อมดังกล่าวน้อยที่สุด ข้อค้นพบนี้ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ หากพิจารณาความจริงที่ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่น้อยและจำกัดที่สุด การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อมากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) น่าจะเป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเอกได้ผ่านประสบการณ์การเรียนที่มากกว่าทั้งในแง่ระยะเวลาเรียน จำนวนหน่วยกิตและรายวิชาที่เรียน ตลอดจนระดับความเข้มข้นของเนื้อหาวิชา อย่างไรก็ตาม จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่มีความพร้อมนั้นก็ไม่มีมากนัก กล่าวคือ มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเพียง 48.39% (15 คน) และ 51.61% (16 คน) ที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงานตามลำดับ
4. กลุ่มตัวอย่างสถาบันเดียวที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนซึ่งมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อมากกว่ากึ่งหนึ่ง (5 คน หรือ 62.50%) คือ มหาวิทยาลัยเอกชน ส่วนกลุ่มตัวอย่างสถาบันเดียวที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนซึ่งมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการ

ทำงานประมาณกึ่งหนึ่ง (8 คน หรือ 53.33%) คือ สถาบันราชภัฏ ในทางตรงกันข้าม กลุ่มตัวอย่างสถาบันที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งเพื่อการเรียนต่อและการทำงานเป็นจำนวนมากในสองลำดับแรก คือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 ข้อค้นพบนี้ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ หากพิจารณาความจริงที่ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสองสถาบันดังกล่าวล้วนเรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ)

1.6 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศกับตัวแปรต่างๆ

ในงานวิจัยนี้ คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศกับตัวแปรต่างๆของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ได้แก่ อาชีพบิดา และมารดา รายได้รวมของบิดา/มารดา เหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ ระดับความชอบเรียนภาษาต่างประเทศ ความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน โดยข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ครอบคลุมเฉพาะข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวน 79 คนที่มีผลการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวน 79 รายนี้จำแนกตามผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นกลุ่มเก่งจำนวน 45 คน (56.96%) กลุ่มปานกลาง 33 คน (41.77%) และกลุ่มอ่อน 1 คน (1.27%) รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการคำนวณผลการเรียนภาษาต่างประเทศ การจัดกลุ่ม ข้อมูลภาษาต่างประเทศที่เรียนตลอดจนสถานะการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้สามารถดูได้ในตารางที่ 4.61-4.63

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับอาชีพบิดา อาชีพมารดา รายได้รวมของบิดา/มารดาดังนำเสนอในตารางที่ 4.89 และ 4.90

ตารางที่ 4.89 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนกับอาชีพของบิดามารดา

อาชีพของบิดา/มารดา	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
อาชีพของบิดา				
รับจ้าง	6 (8%)	4 (5.33%)	-	10 (13.33%)
เกษตรกร	11 (14.67%)	9 (12%)	1 (1.33%)	21 (28%)
ค้าขาย	8 (10.67%)	6 (8%)	-	14 (18.67%)
ธุรกิจส่วนตัว	1 (1.33%)	4 (5.33%)	-	5 (6.67%)
รับราชการ	13 (17.33%)	8 (10.67%)	-	21 (28%)

ตารางที่ 4.89 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนกับอาชีพของบิดา/มารดา (ต่อ)

อาชีพของบิดา/มารดา	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	1 (1.33%)	1 (1.33%)	-	2 (2.67%)
อื่นๆ	2 (2.67%)	-	-	2 (2.67%)
รวม	42 (56%)	32 (42.67%)	1 (1.33%)	75* (100%)
Cramer's V = .220				
อาชีพของมารดา				
รับจ้าง	6 (7.89%)	-	-	6 (7.89%)
เกษตรกร	10 (13.16%)	9 (11.84%)	1 (1.32%)	20 (26.32%)
ค้าขาย	12 (15.79%)	8 (10.53%)	-	20 (26.32%)
ธุรกิจส่วนตัว	1 (1.32%)	6 (7.89%)	-	7 (9.21%)
รับราชการ	8 (10.53%)	5 (6.58%)	-	13 (17.11%)
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	1 (1.32%)	-	-	1 (1.32%)
อื่นๆ	5 (6.58%)	4 (5.26%)	-	9 (11.84%)
รวม	43 (56.58%)	32 (42.11%)	1 (1.32%)	76 (100%)
Cramer's V = .302				

*กลุ่มตัวอย่างไม่ตอบ 4 ราย

**กลุ่มตัวอย่างไม่ตอบ 3 ราย

ตารางที่ 4.90 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนกับรายได้รวมของบิดา/มารดา

รายได้รวมของบิดา/มารดา	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
ต่ำกว่า 10,000 บาท	14 (17.72%)	10 (12.66%)	1 (1.27%)	25 (31.65%)
10,001-20,000 บาท	17 (21.52%)	11 (13.92%)	-	28 (35.44%)
20,001-30,000 บาท	7 (8.86%)	7 (8.86%)	-	14 (17.72%)
10,001 บาทขึ้นไป	7 (8.86%)	5 (6.33%)	-	12 (15.19%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .129				

อย่างไรก็ดี ตารางที่ 4.91 แสดงให้เห็นว่าผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยเหตุผลหลักสูตรบังคับ แต่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยเหตุผลความสนใจและการเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะเห็นว่าภาษาต่างประเทศมีประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.91 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนกับเหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ

เหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
ความสนใจ				
ไม่สนใจ	5 (6.33%)	9 (11.39%)	1 (1.27%)	15 (18.99%)
สนใจ	40 (50.63%)	24 (30.38%)	-	64 (81.01%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .309*				
หลักสูตรบังคับ				
ไม่สนใจ	32 (40.51%)	24 (30.38%)	-	56 (70.89%)
สนใจ	13 (16.46%)	9 (11.39%)	1 (1.27%)	23 (29.11%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .178				
มีประโยชน์				
ไม่สนใจ	8 (10.13%)	15 (18.99%)	1 (1.27%)	24 (30.38%)
สนใจ	37 (46.84%)	18 (22.78%)	-	55 (69.62%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .342**				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ ยังพบว่าผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความชอบเรียนภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวปรากฏในตารางที่ 4.92

ตารางที่ 4.92 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและความชอบเรียนภาษาต่างประเทศ

ระดับความชอบเรียนภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
ไม่เลย	-	-	1 (1.27%)	1 (1.27%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	1 (1.27%)	4 (5.06%)	-	5 (6.33%)
มากถึงมากที่สุด	44 (55.70%)	29 (36.71%)	-	55 (69.62%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .739**				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิเคราะห์ข้อมูลยังพบว่าผลการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อ แต่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวแสดงในตารางที่ 4.93

ตารางที่ 4.93 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อและการทำงาน

ระดับความพร้อมในการใช้ ภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
เพื่อการศึกษาต่อ				
ไม่เลย	-	1 (1.27%)	-	1 (1.27%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	25 (31.64%)	25 (31.64%)	1 (1.27%)	51 (64.55%)
มากถึงมากที่สุด	20 (25.31%)	7 (8.86%)	-	27 (34.18%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .287				
เพื่อการทำงาน				
ไม่เลย	1 (1.27%)	-	-	1 (1.27%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	22 (27.85%)	22 (27.85%)	1 (1.27%)	45 (56.96%)
มากถึงมากที่สุด	22 (27.85%)	11 (13.92%)	-	33 (41.77%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .325*				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ข้อมูลจากผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโท

2.1 ข้อมูลทั่วไป

2.1.1 สถานภาพผู้เรียน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศระดับปริญญาโทประกอบด้วยผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศเพียงภาษาเดียวที่มีการเรียนการสอนในภาคใต้จำนวน 4 คน จำแนกเป็น

ผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะสาขาเฉพาะทาง 1 คน และผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐาน 3 คน

กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 และ 2 มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และมหาวิทยาลัยเอกชน สถาบัน (หน่วยงาน) ละ 1 คน จัดเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 2 คน (50%) และชั้นปีที่ 2 จำนวน 2 คน (50%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะสาขาเฉพาะทางกำลังศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานกำลังศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์ประยุกต์ และบริหารการศึกษา กลุ่มตัวอย่างสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และวิทยาลัยครู

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเป็นเพศชาย 2 คน (50%) เพศหญิง 2 คน (50%) อายุระหว่าง 22-40 ปี และมีอายุเฉลี่ย 32 ปี ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างกึ่งหนึ่ง (2 คน หรือ 50%) มีบิดาและมารดาเป็นเกษตรกร ซึ่งมีรายได้รวม 20,001-30,000 บาท

2.1.2 ประสบการณ์การเรียนรู้และการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน

ภาษาต่างประเทศภาษาเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนเคยเรียน และกำลังเรียน คือ ภาษาอังกฤษ สำหรับภาษาต่างประเทศที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่จำเป็นสำหรับการศึกษาค้นคว้าในระดับสูง ที่เหลืออีก 1 คน (25%) ไม่ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน

2.1.3 เหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษ

ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน (3 คน หรือ 75%) เรียนภาษาอังกฤษเพราะสนใจและมีประโยชน์ กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษเพราะหลักสูตรบังคับมีเพียงคนเดียว (25%)

2.1.4 ประวัติการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททั้งหมดเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา โดยมีครูสอนภาษาอังกฤษคนแรกเป็นชาวไทย กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน 2 คน (50%) ได้ผลการเรียนสูงสุด A ที่เหลืออีก 2 คน (50%) ได้ผลการเรียนสูงสุด B+/B และ C+/C สำหรับผลการเรียนต่ำสุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน 1 คน (25%) ได้ B+/B 2 คน (50%) ได้ C+/C และที่เหลืออีก 1 คน (25%) ไม่ให้ข้อมูลผลการเรียนต่ำสุด

2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

จากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้ข้อมูลสรุปได้ดังแสดงในตารางที่ 4.94

ตารางที่ 4.94 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ประเด็นความคิดเห็น	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆ (N = 4)		
	ไม่เลย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
ชอบเรียนภาษาอังกฤษ	-	1 (25%)	3 (75%)
ประโยชน์ของภาษาอังกฤษ			
• ด้านการศึกษา	-	-	4 (100%)
• ด้านการทำงาน	-	-	4 (100%)
• ในชีวิตประจำวัน	-	2 (50%)	2 (50%)
แหล่งแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ			
• ครูไทย	-	3 (75%)	1 (25%)
• ครูชาวต่างประเทศ	1 (25%)	1 (25%)	2 (50%)
• พ่อแม่	1 (25%)	1 (25%)	2 (50%)
• เพื่อน	1 (25%)	1 (25%)	2 (50%)
• บุคคลในวงการบันเทิง/สื่อ	2 (50%)	1 (25%)	1 (25%)
ทักษะภาษาอังกฤษที่มี			
• การฟัง	-	1 (25%)	3 (75%)
• การพูด	-	2 (50%)	2 (50%)
• การอ่าน	-	1 (25%)	3 (75%)
• การเขียน	1 (25%)	3 (75%)	-
ความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ			
• การฟัง	-	-	4 (100%)
• การพูด	-	-	4 (100%)
• การอ่าน	-	-	4 (100%)
• การเขียน	-	-	4 (100%)
การใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรม			
• ดูหนัง	-	3 (75%)	1 (25%)
• ฟังเพลง	-	2 (50%)	2 (50%)
• สนทนากับเจ้าของภาษา	-	3 (75%)	1 (25%)
• เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา	-	3 (75%)	1 (25%)
• ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน	-	-	4 (100%)
• สอบในชั้นเรียน	-	1 (25%)	3 (75%)
• สอบเพื่อเรียนต่อ	-	1 (25%)	3 (75%)

ตารางที่ 4.94 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
(ต่อ)

ประเด็นความคิดเห็น	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆ (N = 4)		
	ไม่เคย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
• ทำงาน	-	1 (25%)	3 (75%)
ประโยชน์ของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ			
• ร้องเพลง	-	2 (50%)	2 (50%)
• เล่นเกมทางภาษา	-	2 (50%)	2 (50%)
• เล่าเรื่อง	-	2 (50%)	2 (50%)
• พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	-	2 (50%)	2 (50%)
• เล่นละคร	-	2 (50%)	2 (50%)
• เรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่น ๆ	-	-	4 (100%)
• ทายปัญหา	-	2 (50%)	2 (50%)
ความต้องการในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในต่างประเทศ	-	-	4 (100%)

จากตารางที่ 4.94 จะสรุปความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโท ได้ดังนี้

2.2.1 ความชอบ ประโยชน์ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ชอบเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด ทุกคนเห็นตรงกันว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ด้านการศึกษาและการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับประโยชน์ของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันนั้น ครึ่งหนึ่งเห็นว่ามีในระดับมากถึงมากที่สุด แต่อีกครึ่งหนึ่งเห็นว่ามีในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากครูชาวต่างประเทศ พ่อแม่ และเพื่อน ในระดับมากถึงมากที่สุด มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย (25%) ที่ได้แรงจูงใจจากครูไทย และบุคคลในวงการบันเทิง/สื่อในระดับมากถึงมากที่สุด

2.2.2 ทักษะภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) มีทักษะการฟังและการอ่านในระดับมากถึงมากที่สุด แต่มีทักษะการเขียนน้อยถึงน้อยที่สุด ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมีทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่อีกครึ่งหนึ่งมีในระดับน้อยถึงน้อย

ที่สุด จะสังเกตได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโทมีทักษะการรับสาร (การอ่านและการฟัง) มากกว่าทักษะการส่งสาร (การพูดและการเขียน)

ในด้านความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโททุกคนต้องการปรับปรุงทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด

2.2.3 การใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมต่างๆ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสอบในชั้นเรียน สอบเพื่อเรียนต่อ และทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ครึ่งหนึ่งใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฟังเพลง และมีเพียงหนึ่งในสี่ที่ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อดูหนัง สนทนากับเจ้าของภาษา และเรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา ในระดับมากถึงมากที่สุด จากข้อมูลข้างต้น จะสังเกตได้ว่า กิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่อยู่ในบริบทการศึกษาและการทำงาน อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างก็ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมอื่นๆนอกเหนือการเรียนบ้างถึงแม้จะอยู่ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุดในบรรดากิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษนอกบริบทชั้นเรียน กิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฟังเพลงเป็นกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างทำมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ

2.2.4 ประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

กิจกรรมเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนเห็นตรงกันว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด คือ กิจกรรมเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่นๆ ส่วนกิจกรรมที่เหลือ คือ ร้องเพลง เล่นเกมทางภาษา เล่าเรื่อง พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ประชุม เล่นละคร และทนายปัญหา ไม่สามารถสรุปความเห็นได้ ทั้งนี้เพราะครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามิประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเห็นว่ากิจกรรมเหล่านี้มีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

2.2.5 ความต้องการในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนต้องการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด

2.3 โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม

จากการวิเคราะห์จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม และจากการจัดลำดับโอกาสการฝึกฝนดังกล่าวต้งนำเสนอในตารางที่ 4.95 พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทมีโอกาฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุดจากแหล่งต่างๆตามลำดับดังนี้ 1) ตำราเรียน และโปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต 2) หนังสือ/สิ่งพิมพ์ และภาพยนตร์ 3) เพลง รายการโทรทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการทำงาน 4) รายการวิทยุ กิจกรรมคำภาษาต่างประเทศ การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ การเรียนเสริมทักษะจากแหล่งภายนอก และการไปต่างประเทศ เป็นที่สังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทในงานศึกษานี้ทั้งหมดมีโอกาฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ข้อมูลข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่า โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่มากที่สุดของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทอยู่ในบริบทการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาค้นคว้า

ตารางที่ 4.95 การจัดลำดับโอกาสการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมเสริมการเรียนรู้ภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนในระดับมากที่สุด
1	ตำราเรียน	4 (100%)
	โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต	4 (100%)
2	หนังสือ/สิ่งพิมพ์	3 (75%)
	ภาพยนตร์	3 (75%)
3	เพลง	2 (50%)
	รายการโทรทัศน์	2 (50%)
	ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง	2 (50%)
	การทำงาน	2 (50%)
4	รายการวิทยุ	1 (25%)
	กิจกรรมคำภาษาต่างประเทศ	1 (25%)
	การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ	1 (25%)
	การเรียนเสริมทักษะจากแหล่งภายนอก	1 (25%)
	การไปต่างประเทศ	1 (25%)

N = 4

2.4 พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนเข้าเรียนสม่ำเสมอ ส่งงาน/การบ้าน และค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ตในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ปรึกษาเพื่อนและอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง ในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับการทบทวนบทเรียน พบว่าครึ่งหนึ่งทำในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่อีกครึ่งหนึ่งทำในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

2.5 การใช้ภาษาอังกฤษในอนาคต

เมื่อจบการศึกษาและหากมีโอกาสศึกษาต่อ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโท ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ต้องการศึกษาต่อทันที เมื่อสอบถามประเทศที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนประสงค์จะศึกษาต่อ กลุ่มตัวอย่างทุกคนประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันต่างประเทศ และส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันในประเทศมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกคนคิดว่าจะได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด จะสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโทประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันต่างประเทศในจำนวนที่มากกว่าประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันในประเทศ สำหรับความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนต่อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพียงหนึ่งในสี่ (1 คน หรือ 25%) มีความพร้อมในระดับมากถึงมากที่สุด เมื่อจบการศึกษาและหากมีโอกาสทำงาน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโทส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ประสงค์จะทำงานทันที คิดว่าจะได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน และมีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานในอนาคต